

Hug den gordiske knude over: Ophæv straks sanktioneerne mod Rusland!

Den 20. juli (EIRNS) – Europas nationer kastes hurtigt ud i økonomisk sammenbrud og socialt kaos, da de vanvittige sanktioner mod Rusland, dikteret fra London, har formået at slå tilbage mod de lande, der har iværksat dem.

– Den administrerende direktør for SKW, Tysklands største ammoniakproducent og en afgørende europæisk gødningsleverandør, advarede om, at hvis de russiske naturgasleverancer bliver afbrudt, “må vi stoppe [produktionen] øjeblikkeligt, fra 100 til nul”.

– Tysklands største stålproducent, ThyssenKrupp, og verdens største kemikalievirksomhed, BASF, har begge advaret om, at uden tilstrækkelige naturgasforsyninger kan deres fabrikker blive tvunget til driftsstop eller lukke helt ned, og de kan tilmed lide tekniske skader.

– Europas energiselskaber har påtaget sig en enorm gæld på 1,7 billioner dollars, en stigning på 50 % siden begyndelsen af 2020, og de bønfaller om statslige redningsaktioner for at undgå konkurs.

– Analytikere fra den schweiziske bank UBS forudser et “alvorligt fald i industriproduktionen” i Tyskland, hvilket vil udløse en “dyb recession”.

I går udsendte Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, en indtrængende opfordring: “Ophæv sanktioneerne mod Rusland øjeblikkeligt!”, som indledtes:

Kun en tåbe kan ikke se det: Sanktioneerne rettet mod Rusland skader kun Rusland marginalt, men de truer med at ødelægge

afgørende industri- og landbrugsområder i Tyskland og hele Europa på permanent basis! Landmænd i adskillige lande rykker derfor på gaden med deres traktorer, støttet af taxi- og lastbilchauffører, fordi de ved, at vi meget snart heller ikke har nok at spise i Europa. Vores opsparing bliver ædt op af inflationen, som også er blevet forværret af sanktionerne. Sammenbruddet med socialt kaos er nært forestående! Og for udviklingslandene betyder sanktionerne, at hundredvis af millioner af mennesker sulter!

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/07/19/helga-zepp-larouche-lift-sanctions-against-russia-immediately/>

I dag udsendte den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram, David Beasley, en lignende advarsel: "Vi står over for en krise uden fortilfælde lige nu, og hvis vi ikke håndterer den strategisk og effektivt, vil der opstå massehungersnød, destabilisering af snesevis af nationer og masseudvandring."

Zepp-LaRouche insisterede i dag på, at enkeltpersoner og regeringer rundt om i verden må handle for at "hugge den gordiske knude over og stoppe sanktionerne øjeblikkeligt". De er umoralske, de er ulovlige, de er en form for økonomisk krigsførelse, og de burde aldrig have fundet sted. Så kan seriøse fredsforhandlinger mellem Ukraine og Rusland påbegyndes."

I sin opfordring af 19. juli, som nu cirkulerer internationalt på flere sprog, argumenterede Zepp-LaRouche:

"Vores industri og landbrug er i fare for at blive uigenkaldeligt ødelagt, mens Rusland, Kina og de fleste af landene i det Globale Syd ikke har andet valg end at slå sig sammen og skabe et nyt finansielt, økonomisk og monetært system, som kan forsvare deres interesser. Dette nye system er ved at opstå, som udtrykkeligt udelukker spekulation og fremmer realøkonomi, vækst og fattigdomsbekæmpelse gennem

investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt.”

USA og de europæiske nationer skal ophæve sanktionerne, ændre deres nuværende selvmorderiske kurs og tilslutte sig dette fremvoksende nye system, et nyt Bretton Woods, der er bygget op omkring den fysisk-økonomiske politik, som Lyndon LaRouche udarbejdede.

Vær opmærksom. I et essay fra den 29. november 2004, “Toward a Second Treaty of Westphalia: The Coming Eurasian World”, advarede Lyndon LaRouche direkte om den kommende krise, som nu er over os:

“Faktisk er samtlige dele af verden i dag, i hvert fald på nuværende tidspunkt, datterselskaber af et enkelt globalt monetært-finansielt system, hvilket bl.a. betyder, at de relative priser på både reelle og fiktive handelsobjekter er en integreret, underordnet del af dette monetære, finansielle system. I tilfælde af en realisering af den for øjeblikket forestående generelle monetære-finansielle eksplosion, vil alle de forskellige elementer i et komplekst integreret verdenssystem, herunder de mest bemærkelsesværdige nationer i Asien, blive kastet ud i kaos på en måde, der minder mest om det 14. århundredes Europa i dets berygtede såkaldte Nye Mørke Tidsalder.

“Det, der forhindrer de fleste indenfor antageligt velinformerede finans- og regeringskredse i at erkende denne kendsgerning, er, at de hysterisk er grebet af den frygtelige illusion, at et krak af den type, der nu er på vej, simpelthen aldrig ville ske. Medmindre der foretages visse radikale ændringer af den type, som jeg foreslår, vil det krak, som de fleste i dag anser for utænkeligt, faktisk ske meget snart.”
https://larouchepub.com/eiw/public/2004/eirv31n49-20041217/eirv31n49-20041217_004-toward_a_second_treaty_of_westph-lar.pdf

Udvalgt billede: Evgenia Kirpichnikova, Pexels

Helga Zepp-LaRouche: Ophæv straks sanktioneerne mod Rusland!

Den 19. juli 2022 (EIRNS) – Kun en tåbe kan ikke se det: Sanktioneerne rettet mod Rusland skader kun Rusland marginalt, men de truer med at ødelægge afgørende industri- og landbrugsområder i Tyskland og hele Europa på permanent basis! Landmænd i adskillige lande rykker derfor på gaden med deres traktorer, støttet af taxi- og lastbilchauffører, fordi de ved, at vi meget snart heller ikke har nok at spise i Europa. Vores opsparing bliver ædt op af inflationen, som også er blevet forværret af sanktioneerne. Sammenbruddet med socialt kaos er nært forestående! Og for udviklingslandene betyder sanktioneerne, at hundredvis af millioner af mennesker sulter!

Men hvorfor alt dette? Den serbiske præsident Vucic har helt ret: Ukraine-konflikten er ikke en lokal eller regional krig; hele Vesten fører allerede en verdenskrig mod Rusland via Ukraine for at "ruinere Rusland", som fru Baerbock udtaler. Ukraine er blot det middel, hvormed Rusland skal knuses af geopolitiske årsager, som amerikanske kongresmedlemmer for nylig åbenlyst krævede. Dernæst skal Kina, hvis økonomiske fremgang for enhver pris skal begrænses, "afkobles".

Hvem nyder godt af denne vanvittige politik, som kun kan ende i Tredje Verdenskrig?

– For det første: NATO og militærindustrien, som altid har brug for nye krige til at holde den velsmurte profitmaskine i gang.

– For det andet: spekulanterne i City of London, Wall Street og andre finanscentre, hvis spekulationer driver fødevare- og energipriserne skyhøjt op, og som er fuldstændig ligeglade med om millioner af mennesker dør, som betaling for deres kæmpeprofitter.

– For det tredje: de grønne malthusianere, som mener, at færre mennesker betyder et mindre CO2-aftryk, og at det alligevel ville være bedre for "klimaet". Eller folk som Davos-bossen, Klaus Schwab, der mener, at det største problem for klimaet er befolkningens ønske om at overvinde fattigdom!

– Og for det fjerde et politisk etablissement, bestående af en sammensætning af de tre første grupper, som har vist sig fuldstændig ude af stand til at gøre noget som helst rigtigt, hvad enten det drejer sig om at bekæmpe pandemien, opretholde jernbanenettet eller sikre udbuddet af kvalificeret arbejdskraft, som industrien har brug for. I stedet for at reflektere over at det er deres ideologidrevne politik, der er årsagen til, at vi står over for et totalt økonomisk sammenbrud i dag, er de allerede i gang med at konstruere en ny fortælling om, at det hele enten er Putins skyld, eller at højrefløjen eller populistiske kredse nu udnytter krisen, bla-bla-bla.

Men i deres tilsyneladende grænseløse arrogance overser disse selvretfærdige fortalere for den "regelbaserede orden", at resten af verden ikke er så dumme, og at de er klar over, at det udelukkende handler om at opretholde en kolonial verdensorden, der forsvarer milliardærernes og millionærernes privilegier, på bekostning af flertallet af den menneskelige art. Den fungerende premierminister i Sri Lanka, Ranil Wickremesinghe, har fordømt sanktionerne mod Rusland, og sagt at deres endelige mål er at vælte Den tredje Verden i

afgrunden og tvinge den i knæ. Vores industri og landbrug er i fare for at blive uigenkaldeligt ødelagt, mens Rusland, Kina og de fleste af landene i det Globale Syd ikke har andet valg end at slå sig sammen og skabe et nyt finansielt, økonomisk og monetært system, som kan forsvare deres interesser. Dette nye system er ved at opstå, som udtrykkeligt udelukker spekulation og fremmer realøkonomi, vækst og fattigdomsbekæmpelse gennem investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt.

Kina, og ikke de "regelbaserede demokratier", reagerer på det faktum, at 1,7 milliarder mennesker ifølge FN ikke har tilstrækkeligt at spise. Kina vil sammen med Verdensfødevareprogrammet oprette et globalt humanitært nødlager, hvorfra verdens fødevarereserver og deres distribution, vil blive mobiliseret gennem syv strategisk placerede centre for at bekæmpe og overvinde sultkatastrofen i verden med al kraft.

Der er en indlysende måde, hvorpå den gordiske knude kan løses med ét slag; gas og olie på ny kan flyde, gødning og pesticider kan leveres igen, fødevarer kan komme tilbage til de steder, hvor der er et presserende behov for dem!

Sanktionerne mod Rusland, men også mod alle de andre lande, som de i årevis er blevet indført over for af geopolitiske årsager – Iran, Venezuela, Cuba, Afghanistan, Syrien, Yemen – må omgående bringes til ophør! Sanktioner udgør under de betingelser, hvor der er hungersnød, pandemier og hyperinflation i verden, et folkemord på udviklingslandene og selvmord på vores industri og landbrug!

Sanktioner er ikke en retfærdig gengældelse fra de moralsk overlegne "demokratier" for "autokratiers" forbrydelser; de er en brutal form for krigsførelse, rettet mod de respektive befolkninger i de sanktionerede stater med det formål at gøre deres levevilkår så utålelige, at de rejser sig mod deres respektive ledere og vælter dem. Men ofrene er altid befolkningerne, uanset om de befinder sig i Rusland,

Afghanistan, Yemen, Ukraine eller Tyskland!

Derfor er det nødvendigt at:

- Alle sanktioner, der ikke støttes af FN's Sikkerhedsråd, skal straks ophæves!
- Opnå et omfattende samarbejde mellem alle verdens nationer om en ny, retfærdig økonomisk verdensorden!
- Samarbejde, ikke konfrontation!
- Fordoble fødevareproduktionen på verdensplan!

Når paradigmer kolliderer, skal krigen overvindes med et nyt Bretton Woods

Den 5. juli 2022 (EIRNS) – Bevidstheden om det forfærdelige potentiale for en atomkrig, som kan medføre en afslutning på civilisationen, må anspore folk af god vilje til at tage fat på årsagerne til den nuværende krise, før det er for sent.

I en nylig artikel, der advarede om den frygtelige trussel, satte den tyske general Harald Kujat (pensioneret) den russiske missiløvelse, der blev gennemført i sidste måned i Kaliningrad, med Iskander-missiler, der kan levere konventionelle eller nukleare sprænghoveder, i kontekst. Med NATO's ekspansion og brugen af Ukraine (især Ukraine efter 2014) som en slags kølle mod Rusland..., er det klart for russiske tænkere, at målet ikke er at forsvare det højt

besungne ukrainske "demokrati", men at tilintetgøre Rusland.

Forhandlingerne om at afslutte konflikten, blev afbrudt for flere måneder siden, idet Storbritannien og USA har gjort det klart for Zelenskij, at diplomati ikke er en valgmulighed. Zelenskij havde den 9. maj atter erklæret, at det var ukrainsk politik at generobre Krim. Ukraine har i de seneste dage gennemført angreb på byer i Rusland – angreb, der er udformet med henblik på at få et modtræk. Kujat's artikel indeholder en russisk vurdering af, at hvis konflikten blev nuklear, i Europa, ville USA afstå fra at bruge sine egne atomvåben og dermed efterlade Europa som offer. Øger dette sandsynligheden for anvendelsen af atomvåben?

Den uforsvarlige og farlige politik for at knuse Rusland og Kina må bringes til ophør, ellers kan den føre til civilisationens undergang, globalt set!

Vestens befolkning bliver ikke bedt om at acceptere højere priser på benzin og energi; vi bliver opfordret til at give vores støtte til ødelæggende krigsførelse – og vi må sige nej!

Inden for handel og økonomi er der allerede blevet anvendt et atomvåben – straffesanktioner, som er blevet pålagt Rusland, men som i virkeligheden har tjent til at straffe Europa, USA og verden som helhed. Verden har taget det til efterretning – dollarreserverne er ikke længere stabile, og indeståenderne i USA er ikke længere sikret. Og med de enorme mængder af seddeltrykning for at understøtte spekulationen, er dollarbaseret inflation uundgåelig.

Men dette finansielle atomvåben har fejlet, som Alexander Lasov påpeger i en artikel skrevet til Valdai Discussion Club. Et nyt økonomisk system er allerede ved at blive udformet.

Der skal føres – og vindes – en kamp inden for NATO-landene, for at afslutte sammenstødet mellem paradigmer, acceptere afslutningen på den unipolære verden, vende den menneskefjendtlige grønne politik og indlede det stærkt

tiltrængte samarbejde, om at udrydde fattigdom globalt, herunder udvikling af sundhedsinfrastruktur i hver enkelt nation.

[BRICS-landene samlet set] kan ikke vinde denne kamp alene. Det er en sejr, som LaRouche-bevægelsen er kaldet til at vinde, som anført af Schiller Instituttets opfordring til et nyt Bretton Woods.

Underskriv og spred underskriftsindsamlingen [https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system], del Schiller Instituttets arrangement [<https://schillerinstitute.com/blog/2022/07/03/this-july-4-declare-for-a-new-bretton-woods/>] fra i søndags, og fremtving et opgør i dette historiske øjeblik, uden fortilfælde i vor tid.

Skal USA være en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører?

Den 29. juni (EIRNS) – På et møde i præsident James Monroes regering den 7. november 1823 argumenterede den daværende udenrigsminister John Quincy Adams, kraftigt imod den unge amerikanske republiks foreslåede strategiske alliance med Storbritannien, som var blevet foreslået af den britiske udenrigsminister George Canning. “Det ville være mere ærligt og værdigt”, argumenterede Adams, “at erklære vores principper udtrykkeligt over for Rusland og Frankrig, end at komme ind som en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører.”

Mens vi nærmer os 246-årsdagen for uafhængighedserklæringen

denne 4. juli, er det stadig den centrale politiske krig, der udkæmpes i USA i dag: mellem dem, der vil følge Storbritannien i forsvaret af deres bankerotte, transatlantiske finanssystem og deres ønske om krig på den ene side, og dem, der lokaliserer USA's identitet og interesser i det amerikanske system med højteknologisk, økonomisk udvikling og tilhørende internationalt samarbejde, som Lyndon LaRouche mest forbilledligt har anbefalet i den moderne tidsalder.

Det førstnævnte politiske udsyn, kom på dramatisk vis til udtryk i forbindelse med den faretruende fiasko, som NATO-topmødet i Madrid, Spanien, den 28.-29. juni udgjorde. NATO brændte på mødet alle resterende officielle broer til Rusland, proklamerede et nyt strategisk koncept om konfrontation med både Rusland og Kina, og annoncerede i øvrigt øgede militære indsættelser i hele Europa for yderligere at omringe Rusland – alt sammen under rammerne af fuld opbakning til Kiev-regimet i Ukraine.

(https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf)

Den ” krigsherre “, der definerer denne politik for et nukleart opgør med Rusland, er Storbritannien, hvis nye chef for generalstaben, general Sir Patrick Sanders, talte på Royal United Services Institute's Land Warfare Conference den 28. juni, for at annoncere en politik om at være ”utvetydigt parat til at kæmpe for NATO's territorium”, da ”hvis vi ikke formår at afskrække [Rusland], er der ingen andre alternativer, i betragtning af omkostningerne ved et potentielt modangreb og den dertil knyttede nukleare trussel”.

”Slæbebåden” i den eskalerende konflikt blev spillet af USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan, der samme dag fortalte journalisterne, at NATO's nye strategiske koncept ”vil beskrive den trussel, som Rusland udgør, i klare vendinger”, og at Kina også udgør en ”mangesidet udfordring”. Derfor, sagde han, ”vil USA og NATO forstærke deres styrkeposition på den østlige flanke” – dvs. øge

tilstedeværelsen af tropper og udstyr i den østlige del af Europa betydeligt, i en kampstilling mod Rusland.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov drog den eneste mulige konklusion. Ruslands argumenter gennem år og endda årtier, om behovet for at respektere "princippet om sikkerhedens udelelighed" – dvs. at alle nationers sikkerhedsinteresser skal respekteres og opfyldes – har været "forgæves". Da Ruslands bekymringer "fuldt ud ignoreres på arrogant vis", vil Rusland drage de nødvendige konklusioner.

Men det er ikke slutningen på historien – langt fra.

I Europa står nationer som Tyskland over for 15-25 % nedbrud af deres fysiske økonomier i år, da det antirussiske sanktionsregime – som er påkrævet af de desperate bestræbelser på at holde det bankerotte transatlantiske finanssystem i live – fører til drastiske nedskæringer på energi, fødevarer og andre vigtige nødvendigheder. Politisk set er krisen ved at nå kogepunktet i befolkningen. I syd vender mange nationer sig mod de muligheder, der åbner sig med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, og med den bebudede udvidelse af BRIKS-gruppen. Og i USA finder en oprørske befolkning politiske svar på deres fortvivlede forvirring, i aktiviteter som dem, der udføres af LaRouche-partiets kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Sare, og i Schiller Instituttets netop udsendte "Call for an Ad-Hoc Committee for a New Bretton Woods System", hvis forfatter og første underskriver er Helga Zepp-LaRouche.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system

Frem for alt er der en voksende anerkendelse – både i USA og i udlandet – af den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches unikke budskab. Som det blev udtrykt meget velformuleret i et Telegram-indlæg den 27. juni af Sergey Glazyev, medlem af det russiske Videnskabernes Akademi og minister med ansvar for integration og makroøkonomi i den

Eurasiske Økonomiske Kommission:

“For et kvart århundrede siden beviste vor tids dybeste tænker, L. LaRouche, det uundgåelige i det vestlige finanssystems kollaps, der er bygget på finansielle pyramider og bobler, den generelle afskrivning af gæld og nulstilling af derivater. Han opfordrede til, at der skabes et nyt finanssystem, som skal tjene behovene for en udvidet reproduktion af realøkonomien.”

Skal USA så være en slæbebåd i kølvandet på den britiske krigsherre? Ikke hvis Lyndon LaRouche har noget at sige om det.

Det er kun “idépolitik”, der fungerer i en tid med civilisatorisk sammenbrud

Den 21. juni (EIRNS)- ” I krisetider er det hverken magt eller penge, der tæller. Det er spørgsmålet, om man har en passende idé, som der er brug for i dette øjeblik. Så kan man faktisk forme historien.”

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche kombinerede denne kortfattede udtalelse om strategi, med en advarsel til ledere og borgere over hele verden om, at vi må forberede os mentalt, fordi vi er på vej ind i “den perfekte storm” med en akut krigsfare og et uafvendeligt sammenbrud af det transatlantiske system, som det er organiseret i sin nuværende form. Under disse omstændigheder vil kun en kraft, som er organiseret på vegne af en hensigtsmæssig idé, kunne ændre historiens gang.

Emnet for sidste weekends to-dages konference på Schiller Instituttet, "Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem", hvor Zepp-LaRouche afgav disse udtalelser, var netop en omfattende drøftelse af disse " hensigtsmæssige ideer", som vil virke, med udgangspunkt i den amerikanske statsmand Lyndon LaRouches 50 års konstante studier og forslag til, hvordan menneskeheden sikkert og hurtigt, kan bevæge sig ud af dagens helvede og tilbage til uendelige fremskridtsmuligheder.

Konferencen var rettidig. På tærsklen til næste uges NATO-topmøde i Madrid har Den Europæiske Union, Storbritannien og USA optrappet deres stræben efter krig og udløst en ny provokation i Europa, med potentiale til at føre til et atomopgør mellem Rusland og NATO. Denne gang er NATO-medlemsstaten Litauen blevet valgt som brik, og beordret til at indføre en midlertidig, delvis blokade af landtransport til den tidligere russiske ekslave Kaliningrad. Det anvendte påskud er håndhævelse af EU-sanktioner mod Rusland. Russiske embedsmænd har erklæret, at blokaden er en overtrædelse af folkeretten, som er "mere end alvorlig", og de har forsikret, at der vil komme et russisk modtræk. Udenrigsministeriet har i dag udsendt en erklæring om, at USA vil påberåbe sig NATO's artikel V (et angreb mod et medlem er et angreb mod alle), hvis Rusland griber ind.

Alle forudsætninger for en omvendt Cubakrise er nu til stede. Og denne uundgåelige kendsgerning gør voksende kredse i Vesten stadig mere nervøse for udfaldet. F.eks. har USA's tidligere ambassadør ved NATO Robert Hunter, en mand med en lang tradition i det etablerede system, netop offentliggjort en opfordring til at udsætte selve det kommende NATO-topmøde. Hunter hævder, at hvis topmødet mislykkes – hvilket kan ske på grund af de bitre uenigheder blandt medlemmerne om, hvordan man skal håndtere konflikten mellem Rusland og Ukraine – vil det skade USA's troværdighed på verdensplan i højere grad end en udsættelse.

Der er også en voksende, indbyrdes folkelig uro i de globale NATO-lande, både over krigspolitikken, og over det økonomiske sammenbrud, som de er udsat for. London er blevet lukket ned af en jernbanestrejke, der truer med at blive til en generalstrejke mod de dræbende stramninger, man presser ned i halsen på befolkningen. I Bruxelles – hvor NATO og EU's hovedkvarter er placeret – har de store fagforeninger mobiliseret 80.000 medlemmer til at afspærre byen i flere timer, og de bar skilte og råbte ikke kun, at lønningerne skal stige, men også "Stop NATO" og indstil militærudgifterne for at kunne betale lønninger, der kan leves af.

I Frankrig gav den forgangne weekends parlamentsvalg et muligt nederlag til Macron-regeringen, fordi den gik ind for NATO og militariseringen af økonomien. Ligeledes er den italienske regering igen på vej mod en krise, fordi medlemmer af Draghis koalitionsregering er imod at sende en endeløs forsyning af våben til Ukraine.

Selv mens Vesten sprænger sig selv i luften, mødes seriøse regeringsledere rundt om i verden for at drøfte, hvordan de kan sikre økonomisk fremgang for deres befolkninger ved at samarbejde om projekter, der strækker sig over flere årtier – deres regionale dele af det fantastiske "World Land-Bridge"-projekt, som Schiller Instituttet har arbejdet på i tre årtier. Det var denne type af idéer, der blev drøftet på Det Internationale Økonomiske Forum i Skt. Petersborg (SPIEF), og som vil dominere de udvidede BRIKS-møder i slutningen af denne uge i Kina.

Nøglerådgivere i hovedstæderne i de lande, der deltager i disse drøftelser, studerer nu de fire paneler på Schiller Instituttets konference i den forgangne weekend. De vil kigge efter en af de ting, som de er mest bekymrede over: Hvilke politiske kræfter er i bevægelse omkring de "brugbare idéer", som Schiller Instituttet drøftede i USA og Europa?

Slut dig til disse verdensledere og vær med til at studere

denne konference. I lighed med dem, vil man finde en kraft, der måske er lille i antal, men som er fast besluttet på at redde menneskeheden fra afgrunden.

Som en deltager udtalte: Vi er David; det er vores regeringer og virksomheder, der er Goliat.

En afkobling mellem de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?

Den 15. juni (EIRNS) – Der er to systemer, som verden står over for i dag; det ene forsøger at redde sin spekulationsboble på 2.000 billioner dollars på bekostning af reduktionen af den fysiske økonomi og forsørgelsen af størstedelen af planetens befolkning, om nødvendigt ved hjælp af krig; mens det andet søger samarbejde om store infrastruktur- og videnskabelige projekter for at øge produktiviteten for alle. Disse to systemer er i dag i færd med aktivt at blive afkoblet i krigslignende blokke, en bane, der fører til atomkrig og menneskehedens udslettelse, hvis den ikke forhindres.

Det første system greb i går til handling gennem den amerikanske centralbank, Federal Reserve, for forgæves at forsøge at bevare sig selv ved at hæve de amerikanske renter kraftigt, et skridt som snart vil føre til yderligere sprængninger af Alting-boblen, herunder gæld i Den tredje Verden og relaterede derivater og meget muligt hele svindelen med kryptovalutaer. Dette systems aggressive sanktionspolitik

over for Rusland, og krav om at alle europæiske nationer suspenderer al import af i særdeleshed russisk energi, har nu fået Letland til at slutte sig til Polen i den grusomme karavane retur til middelalderen, ved at tillade og opfordre sin befolkning til at samle buske og grene for at bruge det som brænde – da naturgas og olie ikke længere er tilgængeligt for dem.

Hvilke nationer vil følge efter? Tyskland, hvor hver sjette person nu springer over måltider, fordi inflationen har gjort det umuligt at købe mad? Storbritannien, hvor befolkningens disponible indkomst i år forventes at falde med den største nedgang siden midten af 1950'erne? Eller USA, som ikke er langt bagefter?

Tænk på konsekvenserne af at præsident Joe Biden sendte et brev til olieraffinaderier, hvori han argumenterede: "Jeg forstår, at mange faktorer har bidraget til de forretningsmæssige beslutninger om at reducere raffinaderikapaciteten, som blev truffet, før jeg tiltrådte. Men i en krigstid er det ikke acceptabelt, at raffinaderiernes avancer er langt over det normale niveau og overføres direkte til de amerikanske familier."

"I en tid med krig"? Er der nogen, der har undladt at informere USA's præsident eller dem, der har udarbejdet skrivelsen for ham, om, at Kongressen – den eneste magt, der ifølge forfatningen er bemyndiget til at gøre det – ikke på nuværende tidspunkt har erklæret krig?

Det andet system, der er centreret om alliancen mellem Kina og Rusland, iværksatte også foranstaltninger i går for at styrke det fælles samarbejde mellem de to nationer på både det økonomiske og det militære område, som det blev drøftet i en telefonsamtale mellem præsident Putin og Xi. Det skete på den dag, hvor det internationale økonomiske forum i Skt. Petersborg indledte drøftelserne om alternativer til det bankerotte transatlantiske system.

Men hvis en krig mellem de to afkoblede systemer skal undgås, må det alternativ, der er under opbygning, omfatte et USA, der er radikalt omlagt i retning af det amerikanske systems politik, forbundet med Alexander Hamilton, Henry Carey og Lyndon LaRouche.

Det vil kort sagt være det koncept, der vil blive drøftet på Schiller Instituttets internationale konference den 18.-19. juni, og især på det første panel, "A Decoupling of the Two Systems or a New Paradigm for Humanity", som vil blive ledet af Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche.

Som afslutning og for at tilskynde til deltagelse i den kommende konference, bringer vi her et uddrag af Henry Careys berømte bog fra 1851, *The Harmony of Interests*, fra 1851:

"Verden står over for to systemer... Det ene går ud på at tvinge Unionens landmænd og plantageejere til at fortsætte deres bidrag til støtte for Europas flåder og hære, fattiglemmer, adelige og regenter; det andet går ud på at sætte os i stand til at anvende de samme midler til moralsk og intellektuel forbedring af de suveræne i Amerika. Den ene ser på fortsættelsen af den usle frihandel, som benægter princippet om beskyttelse, men uddeler den som en skat, den anden på at udvide området for den legitime frie handel ved at etablere en perfekt beskyttelse...

"Den ene søger at svække "Hindoo" (inderne *-red.*) og sænke resten af verden til deres niveau; den anden på at hæve menneskets standard i hele verden til vores niveau. Den ene søger forarmelse, uvidenhed, affolkning og barbari; den anden søger at øge rigdom, komfort, intelligens, kombination af handling og civilisation. Den ene ser på universel krig, den anden på universel fred. Det ene er det engelske system; det andet kan vi være stolte af at kalde det amerikanske system, for det er det eneste system, der nogensinde er blevet udtænkt for at FREMME og samtidig UDLIGNE menneskets vilkår i hele verden.

“Dette er den sande MISSION for folket i disse Forenede Stater.”

Kan vi få USA til at samarbejde om at oprette et nyt globalt kreditsystem? Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 8 juni, 2022

HARLEY SCHLANGER: Goddag, jeg er Harley Schlanger, og velkommen til vores dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 8. juni 2022.

Om ti dage afholder vi en ekstraordinær konference, en opfølgning på den række konferencer, som Schiller Instituttet har sponsoreret for at behandle behovet for en ny sikkerheds- og finansarkitektur. Denne konference har titlen: “Der kan ikke være fred uden en konkursbehandling, reorganisering, af det døende transatlantiske finanssystem”. (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference20220618_19)

Jeg mener, at det er det sted, vi bør begynde, for lige nu ser

det ud til, at der ikke bliver fred, medmindre vi kan få gennemført en konkursreorganisering.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det er klart, at det 64 millioner dollars dyre spørgsmål er, om vi kan få USA til at samarbejde med Rusland, Kina, Europa og andre nationer om at etablere et nyt globalt kreditsystem, som vil være løsningen på denne krise? Det er et spørgsmål, som jeg havde stillet på en tidligere Schiller Institut-konference den 26. maj til Ray McGovern og senator Richard Black (pensioneret), da det er meget væsentligt. Hele verden er i en sådan uro lige nu, krigsfarens, at der er dem der ønsker, at krigen skal fortsætte, indtil "Rusland er ødelagt", som den tyske udenrigsminister Baerbock hele tiden gentager, eller USA's forsvarsminister Austin, der ønsker, at Rusland skal "skæres i stykker", og mange andre, der taler på den måde. Men der er også mange lande, der nu er i en position, hvor de ikke ønsker at blive trukket ind i en geopolitisk konflikt mellem USA på den ene side og Rusland og Kina på den anden side; og der er dem, der presser på for at forhandle og få fred.

Men det store spørgsmål, som alle har i tankerne, eller hvis de ikke overvejer det, er baggrunden: Kan USA inddrages i en kombination af lande, der tager fat på det faktum, at det finansielle system er ved at sprænge i luften i et hyperinflationært sammenbrud, eller ej? For det er efter al sandsynlighed det spørgsmål, der vil være afgørende for udfaldet af denne forfærdelige krise.

Den gode nyhed er, at der er kræfter i USA, som går ind for denne politik. Det er meget lidt kendt i resten af verden, fordi massemedierne ensidigt mørklægger dette. Men vi har netop – og når jeg siger "vi", mener jeg LaRouche-kræfterne i verden – vi har netop opnået et stort gennembrud i form af, at senatskandidat Diane Saxe opnåede nomineringen som kandidat i staten New York, ved at indsamle langt over 45.000 underskrifter for at komme på stemmesedlen, og dette er ikke blevet anfægtet af valgmyndighederne. Det betyder, at Diane

Sare efter al sandsynlighed, medmindre senator Charles Schumer, som er hendes rival, vil anfægte dette, vil være kandidat som uafhængig som en LaRouche-kandidat ved det kommende valg i november, og hun vil være {den} førende stemme for dette program for at indføre Glass-Steagall, for at få et nationalt banksystem i alle lande, for at få et nyt kreditsystem og for at fremme et lynprogram for fusionskraft og samarbejde i rummet for at øge produktiviteten i verdensøkonomien.

Det er virkelig gode nyheder! Hvis man nu synes, at der allerede er videoen af det interview, som vi lavede den 26. april med oberst Richard Black (pensioneret), der nu når 800.000 seere, at kombinationen af senator Black, som er en konservativ patriot i det republikanske parti, og Ray McGovern, som er en af grundlæggerne af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) – hvis man tager senator Black, Ray McGovern, Diane Sare, så repræsenterer de alle forskellige vinkler af det politiske spektrum i USA, men jeg tror, det er vigtigt for resten af verden at blive yderligere opmærksom på, at der er en sådan modstand mod den nuværende konfrontationskurs. Det betyder, at der er et håb om, at USA kan vende tilbage til sin politik fra Den amerikanske Frihedskrig, til Lincolns, FDR's og Kennedys politik, og at vi forhåbentlig kan løse denne krise på en fredelig måde.

Det kan virke som et langt perspektiv, men hele denne diskussion vil blive taget op på vores kommende Schiller Institut-konference, som du lige har nævnt, Harley, og denne konference kommer naturligvis på et yderst vigtigt tidspunkt, fordi der nu er flere og flere mennesker, der er klar over faren; at vi befinder os i en farligere situation end nogensinde i verdenshistorien, farligere end under Cuba-krisen, men meget få mennesker bortset fra os selv, hvis nogen overhovedet, taler om at tage fat på årsagen til at vi befinder os i denne krigsfare, nemlig den absolut trøstesløse tilstand i verdens – især det transatlantiske – finanssystem,

og hvad vi skal gøre ved det.

Det må naturligvis besvares med min afdøde mand Lyndon LaRouches fire love, og Diane Sare er absolut talskvinde for dette synspunkt. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Hun vil naturligvis være en meget fremtrædende taler på vores kommende konference, så I bør virkelig hjælpe med at gøre denne konference kendt, fordi den tilføjer et nyt perspektiv, som de fleste mennesker ikke kender, men som fuldstændig ændrer synet på, hvor vi befinder os strategisk set.

Se resten af interviewet med Helga Zepp-LaRouche i videoen.

Tegn på handlekraft, tegn på, at vi gør det rigtige.....

Ikke korrekturlæst

Den 21. april: Der viser sig afgørende muligheder for, at NATO's krig mod Rusland måske ikke vil medføre, at mere end en milliard mennesker vil blive dræbt af sult, hungersnød og kulde i år, og at en optrapning til atomkrig kan forhindres. Disse opstår, bestemt ikke på baggrund af de globale finansfolks møde i Washington i denne uge; ej heller på baggrund af militære begivenheder eller forhandlinger i Ukraine.

Der foreligger erklæringer, og aktivt samarbejde fra nogle store nationer, om at øge fødevareproduktionen på trods af alt; og Schiller Instituttets verdensomspændende mobilisering

bestræber sig på at inddrage i tusindvis af ledere rundt om i verden, for at skabe en ny strategisk og økonomisk udviklingsorden, før katastrofen rammer. Et direkte samarbejde mellem russiske gødningseksportører og Indiens landmænd, skaber på trods af krig og sanktioner der ødelægger russiske og ukrainske fødevarer til verden, udsigt til, at Indien i år kan øge hvede og ris eksporten betragteligt, selv om krig, gødnings inflation og mangel, truer med at udsætte en milliard mennesker for hungersnød. Indiens præsident Narendra Modi har erklæret, at hans land agter at gøre det.

Vores konference den 9. april, hvor 5.000 mennesker, rundt om i verden deltog for at blive klogere på en ny arkitektur for strategisk stabilitet og respekt for alle nationer og en LaRouche-plan for en ny arkitektur for økonomisk udvikling, udløser nu noget mere omfattende. Hundredvis af de mest indflydelsesrige af disse deltagere, mobiliseres nu til at udbrede andraget, som konferencen samledes om, til at nå ud i regeringerne verden over.

I dag talte Kinas præsident Xi Jinping personligt i et internationalt forum i Kina, indgående om en ny verdensomspændende strategisk arkitektur, hvis karakteristika er som dem, der blev præsenteret den 9. april, dvs. uden kup, krige med regimeskift og ensidige sanktioner, baseret på FN's charter om rettigheder.

Regeringen i NATO-medlemslandet Tyrkiet, udtalte for første gang sandheden om, at "nogle lande i NATO" ikke ønsker forhandlinger, men ønsker at se krigen mellem Rusland og Ukraine fortsætte i lang tid. Det var ikke nødvendigt at nævne briterne og Biden-administrationen.

Dette er tegn på, at vi gør det rigtige.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, erklærede i en webcast i går: "Min mand var i meget lang tid overbevist om, at dette ikke er en kamp mellem nationer. Denne

kamp udspiller sig mellem oligarkiet, de finansielle magter i City of London og Wall Street ... og folkets tarv. Så det er ikke en strid mellem USA og Rusland eller endog Europa – det er i virkeligheden et spørgsmål om oligarkiet mod almenvellet. Det er grunden til at han mente, at man havde brug for en magtfuld kombination af lande, der kunne modstå presset fra dette oligarki.”

Dette oligarki var i stand til at udnytte en russisk sårbarhed – at blive direkte, strategisk truet fra Ukraine – til at fremtvinge den krig og den pludselige, alvorlige globale økonomiske straf og smerte, som nu eksisterer. Det er præcis, hvad de ønskede af deres “Great Reset”, deres “Green New Deal”.

Lyndon LaRouche advarede om dette allerede i 2011, da han pegede på dette oligarkis enorme boble af ubetalbar gæld. “Det meste af denne bailout-gæld, Wall Street-gælden, London-gælden,” sagde LaRouche, “er absolut værdiløs. Den kan aldrig tilbagebetales. Den eneste løsning på denne sag var at føre denne krig. Hvis det Britiske Imperium kom ud som sejrherre i en sådan krig, med støtte fra USA, så ville de eftergive deres gæld, og de ville kunne fortsætte deres forretninger. Men verdens befolkning ville blive reduceret kraftigt på grund af sult, sygdom...” Han advarede om det igen i marts 2014, efter det anti-russiske kup i Ukraine, da han erklærede: “Ukraine er egentlig ikke den egentlige problemstilling. Det handler om at ødelægge, besejre Eurasien.”
https://archive.schillerinstitute.com/news_briefs/2014/0317-lyndon-russian_tv.html

På det årlige IMF/World Bank-møde for bankfolk og finansfolk i Washington i denne uge, drøftede de amerikanske og europæiske bankfolk, at påføre Rusland maksimal smerte; men de bruger den krig, som de provokerede Rusland ind i, til at påføre smerten til hele verden. Som selv oligarkiets egne publikationer må erkende, betragter de fleste nationer i verden NATO's politik og krigen, som en katastrofe.

Vejen er åben for ethvert tænkende menneske, til at bidrage til at ophæve sanktioneerne, afslutte krigen, skabe et nyt økonomisk udviklingsparadigme, som Lyndon LaRouche, utallige gange har formuleret det til så mange nationer, for at løse netop en sådan krise.

Panel 2: Sikkerhed: Tale af Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progres i Frankrig ved Schiller Instituttets videokonferenece: “Den Westfalske Fred: At undgå Thukydid-fælden”

I dette panel vil talerne diskutere, hvordan vi kan organisere en verden, hvor alle folkeslag og alle suveræne nationer kan leve og udvikle sig i et fredeligt og gensidigt fordelagtigt samarbejde. Vores indledende taler vil være Jacques Cheminade. Jacques er formand for Solidarité et Progres i Frankrig og tidligere præsidentkandidat i Frankrig. Han vil tale om “Den Westfalske Fred: At undgå Thukydid-fælden”.

Den Westfalske Fred: At undgå Thukydid-fælden

Trediveårskrigen, der begyndte i 1618, kostede mindst fem millioner mennesker livet. Det var en sand europæisk

apokalypse. I dag sidder vi på en dommedagsmaskine. Vores udfordring er at stoppe den, før den ødelægger menneskeheden enten gennem en global økonomisk ødelæggelse eller en atomkrig.

Den løsning, som Den Westfalske Fred i 1648 gav på tidens grusomheder, bør være en inspiration for os til at skabe en fredsdynamik gennem en ændring af vores måde at tænke og handle på. Fordi den ikke blot afsluttede religionskrige og etablerede en ny form for fredsforhandlinger mellem stater, som man kan læse i alle historiebøger, men mere grundlæggende fordi den omhandlede agapē, det græske ord for forståelse, kreativ, tilgivende god vilje mod alle mennesker, i verdslig forstand.

I sit essay fra 2004, "Dialog mellem de eurasiske civilisationer: Jordens næste 50 år", fortæller Lyndon LaRouche os: Det implicitte grundlag for viden om kompetencen i vores valg ligger ikke i erfaringerne fra fortiden, men i kompetencen i vores erfaringer med fremtiden.

Ånden i Den Westfalske Fred er netop derfor en reference for os: den vedrører et menneskehedsbegreb, som endnu ikke eksisterede på det tidspunkt, men som ikke desto mindre var absolut nødvendigt at udtænke for at sætte en stopper for den gensidige ødelæggelse, der dengang fandt sted i et system med lose-lose-systemet. Det er vores udfordring i dag igen at se med fremtidens øjne.

For at give en fornemmelse af krigens grusomheder viser jeg her "Hængningen", fra en serie på 18 stik af Jacques Callot, der går tilbage til 1633, kaldet "Krigens elendigheder og ulykker", hvor han skildrer, hvordan krigens vold og moralske nedbrydning berører både civile og soldater. Plyndringen af byen Magdeburg er et forfærdeligt eksempel på sådanne grusomheder: Efter at soldaterne havde indtaget den belejrede by på én dag, var kun 200 af de 1.900 bygninger ubeskadiget, og omkring firefemtedele af byens 25.000 indbyggere var døde.

Det tog derefter mere end fire års forhandlinger, mellem 1643 og 1648, at nå frem til en aftale gennem forskellige traktater, primært i Münster og Osnabrück.

De tre westfalske principper

Fred kræver, at der skabes internationale principper og love mellem nationalstaterne; den kan aldrig være en ren diplomatisk ordning inden for et eksisterende system.

Hvordan var det så muligt? Fordi den skabte en højere orden i forholdet mellem nationer og mennesker! Det er i bund og grund igen grunden til, at det skal være vores reference i dag. På den anden side holdt en ond krigsforkæmper og Global Britain-narkoman som Tony Blair en tale i Chicago i april 1999, hvor han afviste Vestfalen og fastholdt sin opfattelse af en morderisk liberal interventionisme mod nationalstaterne.

Lad os så se nøje på de tre westfalske hovedprincipper, og hvordan de fører til et win-win-system med gensidig udvikling, som dengang blev kaldt kameralisme, merkantilisme eller filadelphisme.

Artikel 1 angiver kernen i den westfalske filosofi: At der skal være en kristen og universel fred ... at hver part skal bestræbe sig på at skaffe den anden... den anden part fordel, ære og ære.

Det er helt i modstrid med det geopolitiske princip, ifølge hvilket hver spiller forsøger at drage fordel af alle gevinster på bekostning af de andre.

Artikel 2 skitserer:

Der skal både på den ene og på den anden side være en evig glemsel, amnesti og benådning af alt, hvad der er blevet begået siden begyndelsen af disse stridigheder, uanset hvor og hvordan fjendtlighederne er blevet udøvet, således at ingen af dem under noget som helst påskud skal udøve fjendtlighed, nære

fjendskab eller forårsage nogen problemer for hinanden....

Dette er, hvad det betyder at "se med fremtidens øjne" og ikke gennem fortidens uendelige og selvdestruktive klager.

Derefter koncentrerer traktaten sig, før den afklarer territoriale krav, om at tage fat på den økonomiske ruin, som alle var på vej ned i. De insolvente og ulovlige gælds- og finansielle fordringer, der er identificeret som potentielle årsager til den evige krigsdynamik, sorteres og afvikles, hovedsagelig ved gældseftergivelse (artikel 13 og 35-39) eller forhandlet omlægning af gæld (artikel 48). I artikel 37 hedder det bl.a:

Kontrakter, udvekslinger, transaktioner, forpligtelser, traktater, der er indgået ved tvang eller trusler og ulovligt afpresset af stater eller undersætter ... skal annulleres og ophæves på en sådan måde, at der ikke længere skal foretages nogen undersøgelse efter dem.

Artikel 40 tilføjer:

... og dog er de pengesummer, som under krigen er blevet udtrukket i god tro og med god vilje som bidrag for at forhindre større ulemper for bidragyderne, ikke omfattet af denne artikel.

Det er ånden i Glass-Steagall-loven mod det, som Roosevelt kaldte pengemagere og bankstere.

Ånden i Agapē

Lad mig kort tilføje noget. Det er den samme ånd, som Martin Luther King legemliggjorde i sin berømte politiske prædiken, der blev holdt i Dexter Avenue Baptist Church i Montgomery, Alabama: "Elsk dine fjender", inspireret af Matthæusevangeliet. Han understregede:

"Langt fra at være et fromt påbud fra en utopisk drømmer, er dette bud en absolut nødvendighed for vores civilisations

overlevelse.... En anden ting, som et individ må gøre i forsøget på at elske sin fjende, er at opdage det gode element i fjenden; og hver gang du begynder at hade denne person og tænker på at hade denne person, så indse, at der er noget godt der og se på disse gode sider, som vil opveje de dårlige sider...”

Og så: “Der er en anden grund til, at du skal elske dine fjender, og det er fordi had forvrænger den hadendes personlighed.”

Det, som Martin her udtrykker i sin dybeste form, er et princip, som deles af de bedste af alle civilisationer i vores menneskehedshistorie, når man er engageret i at forbedre et menneske ved at ændre hans eller hendes måde at tænke og handle på, og dermed forbedre sig selv.

Det er vores udfordring at organisere den anden i Den Westfalske Freds ånd. Inspireret af Nikolaus af Cusa har I hørt Helga Zepp-LaRouche udfordre os til at nå op på niveauet for modsætningernes sammenfald. At skabe fred er ikke at løse tingene sammen med en ven, men at organisere en fjende på et højere niveau af tænkning og handling end det niveau, hvor konflikten opstod – hvorfra det bliver muligt at være fælles om at gøre det gode sammen.

Det er netop her, at Den Westfalske Fred fører til opblomstring af den menneskelige kreativitet i det fysiske univers. Hvis freden skal opretholdes og udvikles, må den baseres på en stigning i den menneskelige produktivitet i forbindelse med opdagelsen af nye fysiske principper, der anvendes i form af teknologier, som sikrer bedre sociale livsbetingelser for alle. Dette blev opnået i både Tyskland og Frankrig under bidrag fra de kreative hjerner i anden halvdel af det 17. århundrede, især Gottfried Wilhelm Leibniz. I Frankrig, omkring Académie des Sciences, er det kendt under navnet “colbertistisk” merkantilistisk økonomi. I Tyskland skabte den kameralisme: forbedring af den nationale regering

samtidig rettet mod at øge udbyttet af landbrug, produktion og socialt ansvar, langsigtet økonomisk vækst til gavn for alle.

Det er vigtigt at understrege her, at Leibniz i sin *Novissima Sinica* fra 1697 udviklede det koncept, at Vesten og Østen på det eurasiske kontinent skulle udveksle det bedste fra hver af dem, forpligtelsen til videnskab og teknologisk udvikling i Vesten og principperne for en harmonisk social udvikling i Kina. Der fandt ganske vist nogle udvekslinger af stor værdi for begge parter sted, men projektet som en drivkraft i retning af universel enhed blev blokeret.

Er det ikke netop det, der ikke har været muligt dengang, der er vores westfalske udfordring for os alle i dag? Jeg er glad for, at formålet med vores konference netop er dette: enhed uden ensretning, udveksling af det bedste fra os alle for at sikre freden gennem den fælles udvikling af vores menneskelige potentialer i universet, ud over det, vi kender, og ud over det, vi kender.

Leibniz skrev i sin *Codex Juris Gentium*:

Et godt menneske er et menneske, der elsker alle, så vidt fornuften tillader det. Velgørenhed er en universel velvilje, og velvilje er vanen til at elske det gode eller til at ville elske det gode. Kærlighed betyder altså at glæde sig over de andres lykke.... lykke hos dem, hvis lykke behager os, bliver til vores egen lykke.

Nogle vil kalde det "utopisk". De tager dødeligt fejl. Dødeligt, fordi alternativet er at falde i Thukydid-fælden, den geopolitiske opfattelse, at en aftagende magt nødvendigvis konfronteres med en opstigende magt, og at det betyder krig. Det var det, der ødelagde Sparta og Athen i de peloponnesiske krige. Det, der truer med at ødelægge os nu, ville være langt værre, fordi det denne gang er på hele menneskehedens niveau, udstyret med destruktive finansielle algoritmer og atomvåben. Det er en dødkultur. Vores er en livskultur til gavn for det

fælles bedste og fremtidige generationer.

Kun ét ord til sidst. Xi Jinping er en dedikeret læser af Leibniz, og websiderne Ai Sixiang (glad for at tænke) er en platform for kinesisk engagement i fremtiden. Det, som Europa har skabt, herunder USA's forfatning, er den anden grund til, at vi er her.

Lad os så være glade for at være anderledes, men med den samme westfalske drivkraft til enhed for at reparere og genopbygge vores så umiddelbart truede verden.

Panel 1: hovedtale af Dennis Small ved Schiller Instituttets videokonferenece For at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer den 9. april 2022

Jeg er meget glad for at være her i dag blandt denne fremragende gruppe af internationale tænksomme aktører eller aktive tænkere, som er samlet for at udarbejde løsninger på verdens problemer. Problemerne er virkelig store. Jeg kommer til at tænke på, hvad Ramsey Clark engang sagde om det, der gjorde Lyndon LaRouche så farlig for hans fjender i det

internationale finansielle etablissement, nemlig at hans organisation var en "frugtbar idémotor".

Og det er igen i dag præcis det, der gør os til en så stor en trussel mod det eksisterende finansielle etablissement med centrum i London og en vigtig gren i Wall Street. Det haster nu med at få gang i disse motorer for at håndtere en krise af en størrelsesorden, som vi ikke har set siden Den sorte Død i det 14. århundrede.

Vi kigger f.eks. i retning af en global hungersnød, hvor det for blot et par måneder siden blev anslået til at 235-250 millioner mennesker ville dø af sult i løbet af dette år, men nu er de bedste vurderinger – og de er desværre præcise – at så mange som 1 milliard mennesker meget vel kan dø af sult i år.

Det er en ottendedel af den menneskelige befolkning. Situationen i bestemte lande, især i Mellemøsten og Nordafrika, er slem på grund af deres ekstreme afhængighed af import. Ved at afskære den russiske og ukrainske eksport gennem disse supersanktioner der er blevet anvendt – de to lande har tilsammen en tredjedel af al den hvede, der handles på verdensmarkederne – rammes især Afrika og Mellemøsten endnu hårdere.

Energisituationen er endnu værre. Det rammer Europa særlig hårdt. Europa er fuldstændig afhængig af russisk eksport af olie og gas. Tyskland, den mest industrialiserede af Europas nationer, får 24 % af sin samlede energiforsyning fra russisk gas og olie, som det fremgår af grafikken på skærbilledet. Men dette rammer ikke kun Afrika, det rammer ikke alene Tyskland. Disse supersanktioner, der kommer oven på et igangværende sammenbrud af hele det globale finanssystem, berører hele verden.

Det, vi nu har at gøre med, som I kan se ved at kigge på Lyndon LaRouches berømte Triple Curve, tredobbelte

kurvefunktion, som giver en idé om forholdet mellem væksten i finansielle spekulative aktiver og det fysiske økonomiske sammenbrud nedenunder. Det ses, at dette problem faktisk begyndte med et kollaps i vækstraterne i den fysiske økonomi tilbage omkring 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført internationalt. Bretton Woods-systemet med faste valutakurser, der blev indført af Franklin Delano Roosevelt, blev skrottet, og det åbnede dørene for en flodbølge af spekulation, som i dag har skabt en boble af derivater, der er på et sted mellem 1,5 og 2 billioner dollars.

Det der er sket, som man kan se på den anden version af denne tredobbelte kurve, er, at oven på dette igangværende sammenbrud har vi haft en nedgang pga. pandemien, som forårsagede frygtelige kriser i hele verden. Oven i det var der en yderligere forværring af den forsættelige afindustrialisering, der blev indført efter COP26-mødet og miljøpolitikken på internationalt plan generelt.

Og nu er der så en tredje tilbagegang af en dramatisk art med de sanktioner, der er blevet indført internationalt. Så siden 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført, var det begyndelsen til enden på det, der i virkeligheden var Glass/Steagall-systemet internationalt, som adskilte produktiv anvendelse af valuta og kredit fra spekulative aktiviteter. På internationalt plan taler vi om et system med faste valutakurser; i USA er det Glass/Steagall-systemet. Det er det samme med hensyn til de økonomiske grundprincipper.

Lad mig gå over til spørgsmålet om, hvordan vi løser dette problem, for jeg mener, at det er det, som vores opmærksomhed og vores diskussion virkelig skal fokuseres på. Vi har sammensat et program til at løse denne krise globalt, til at skabe en ny økonomisk arkitektur med udgangspunkt i LaRouches grundlæggende økonomiske politik, der er centreret omkring hans Fire Love. Se, det man begynder med, og man er altid nødt til at begynde med dette, er den fysiske økonomi. Ikke de finansielle aspekter, men den fysiske økonomi.

Hvis man ser på kombinationen af Rusland, Indien og Kina – hvad Primakov kaldte den strategiske trekant – kan man se, at disse tre nationer i sig selv, som alle bliver angrebet og ødelagt af de spekulative angreb fra London og Washington og de politiske angreb og også de militære angreb, tilsammen udgør 38% af verdens befolkning; de producerer 42% af hveden, 66% af stålet. 45% af de nye atomkraftværker der bygges. Det er ikke sådan, at de kan fungere på en selvstændig måde, men de har et meget godt grundlag for at bryde med det spekulative system og etablere – og dette er det andet punkt i vores forslag – en fælles valuta, der indledes mellem disse nationer, som ville etablere en fast valutakurs indbyrdes og med en absolut barriere mellem dem og det spekulative dollarsystem.

Der har været mange diskussioner i finansielle kredse på internationalt plan om, hvordan man kan gøre dette. Ville den blive bakket op af guld, af råvarer, af hvad? Det vigtigste, der gør en valuta værdifuld, er, at den er bakket op af realkredit, der udstedes i en produktiv retning. Jeg vil gerne citere for jer, hvad Lyndon LaRouche sagde om dette på et seminar den 29. juni 2005 i Berlin. Han sagde:

“Regeringers og ledende institutioners populære opfattelse af penge er vanvittig, når man ser på virkningerne af begrebet, og den måde det anvendes på. Pengenes værdi bør bestemmes ud fra et videnskabeligt princip, ikke et regnskabsprincip. Og det videnskabelige princip er, hvad der er en fysisk forsvarlig bestemmelse af regeringernes vilje og evne til at skabe kredit på lang sigt til udvikling af deres økonomier og deres produktivitet. Viden om regeringens vilje og kompetence til at skabe værdi, til at skabe rigdom og til at have tilstrækkelig velstand til at tilbagebetale den gæld, som man skaber, rettidigt. Dette er et fysisk spørgsmål, ikke et regnskabsrelateret spørgsmål.”

Jeg mener, at dette er afgørende for opgaven med at sammensætte en sådan fælles blok og en valuta, der kan

understøtte den med hensyn til dens fysiske økonomiske kapacitet.

For det tredje skal de nationer, der er en del af denne genopretning af de fysiske økonomier ved at bryde med det synkende Titanic, etablere nationale valutaer med faste valutakurser, ikke en flydende valutakurs, som åbner døren for spekulation med dollaren, og forsvare den med valutakontrol. Brug dette til at etablere hamiltonisk kredit udstedt til produktive aktiviteter af præcis den slags, som Lyndon LaRouche netop beskrev. Behovet for en sådan fuldstændig mur mellem den spekulative økonomi og den produktive økonomi er kernen i en ordning af Glass/Steagall-typen.

Med dette på plads som en byggesten eller et udgangspunkt har vi så kravet om de tre RIC-nationer [Rusland, Indien, Kina], som erindres var starten på BRIC efter RIC, og derefter BRICS [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika]. De burde udvides ved at låne kapital til produktive aktiviteter til udvikling af Den tredje Verden, udviklingssektoren. De fleste nationer i udviklingssektoren vil være meget glade for at tilslutte sig en sådan ordning, fordi de bogstaveligt talt bliver dræbt af politikken fra det synkende, selvdestruerende, transatlantiske finanssystem.

Det er ekstremt vigtigt som et femte punkt, at USA og de europæiske nationer kan tilbydes denne type ny mekanisme. Det er det, som Lyndon LaRouche altid havde foreslået; en fire-magts-aftale mellem Rusland, Indien, Kina og USA. I forbindelse med forslag som f.eks. Kinas Bælte- og Vej-Initiativ tilbydes USA og Europa at tilslutte sig disse aktiviteter, som naturligvis vil være til gavn, ikke for Wall Street eller City of London, men for befolkningen og industrien i hele den pågældende region. Det er ikke en så stor ændring for USA. Det betyder udelukkende, at man skal vende tilbage til Alexander Hamiltons principper, som vores amerikanske system for politisk økonomi faktisk blev grundlagt på.

Endelig, og for det sjette, foreslår vi, at denne nye orientering, denne tilgang til øst-vest-samarbejde med henblik på win-win-udvikling anvendes på Ukraine; det måske vanskeligste problem på planeten. Ukraine er blevet ødelagt af 30 års liberal økonomisk politik, ikke kun af krigen. Det har betydet, at landets befolkning er faldet med en tredjedel, at arbejdsstyrken er styrtdykket, at arbejdsstyrken i fremstillingsindustrien er gået ned med 25%.

Og dette i en økonomi, som havde været en af de mest avancerede industrielt udviklede økonomier med højteknologi, rumfart og andre kapaciteter, atomkraft osv. Og naturligvis den berømte sorte muldjord, der sørgede for udvikling af landbruget. Alt dette skal genopbygges, og det må ske i et fælles samarbejde mellem øst og vest. På denne måde vil Ukraine ikke blive udløseren for en potentiel atomkrig, men en reorganisering omkring det westfalske princip om, at den andens fordel skal være grundlaget for løsningen af hele jordens problemer. Vi må tage udfordringen med Ukraine op, ikke fordi den er let, men fordi den er svær.

Jeg takker Dem.

**Behovet for et nyt paradigme.
Åbningstale af Helga Zepp-
LaRouche, Schiller**

Instituttets grundlægger og international præsident, ved Schiller Instituttets videokonferenece For at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer den 9. april 2022

Kære konferencedeltagere fra hele verden! Det der bringer os sammen her i dag, med deltagere fra over 60 lande fra fire kontinenter, er vores dybeste bekymring over, at selve menneskehedens eksistens er i alvorlig fare. Formålet med vores konference er at gøre de stadig mere omfattende samfundsmæssige kræfter i verden opmærksom på, at der på grund af faren ved den nuværende eskalerende strategiske konfrontation snart kunne opstå en fuld militær konfrontation mellem NATO og Rusland, som kunne føre til en verdenskrig, der efter al sandsynlighed ville betyde menneskehedens udslettelse i en efterfølgende atomvinter. Formålet med vores konference er derfor at demonstrere på den mest kraftfulde måde, at der findes et umiddelbart tilgængeligt alternativ, et nyt paradigme, som kan lægge denne dødelige trussel bag os og indlede en ny æra i menneskehedens historie i overensstemmelse med menneskehedens sande natur som den eneste hidtil kendte art, der er i stand til at ræsonnere.

Denne fare for nævnte store krigsfare begyndte ikke den 24. februar i år. Som min afdøde mand Lyndon LaRouche forudsagde med forudseenhed i august 1971, efter at Nixon havde erstattet

Bretton Woods-systemets faste valutakurser med flydende valutakurser, at en fortsættelse af denne pengepolitik – hvis den ikke korrigeres – uundgåeligt ville føre til en ny fascisme og en ny verdenskrig. Og 50 år senere er det præcis, hvor vi befinder os lige nu. Den akutte fare for krig, den større krig, skyldes at det transatlantiske neoliberale finanssystem allerede var på et fremskredent stadium af sammenbrud, med en hyperinflationær eksplosion af et håbløst bankerot system, før krigen i Ukraine begyndte.

For at forstå de virkelige årsager til krisen i Ukraine må man gå tilbage til årsagerne til, at den store historiske chance, der eksisterede efter Sovjetunionens opløsning for at etablere en ægte fredsordning, som vi foreslog med programmet for den eurasiske landbro dengang, blev forpuppet. Et godt udgangspunkt, et vindue til at få et indblik, er et dokument, der oprindeligt blev lækket til New York Times af en whistleblower i marts 1992, og som blev kendt som Wolfowitz-doktrinen, der blev skrevet i ånden fra det tidligere Project for a New American Century. Dokumentet fastslog, at en del af den amerikanske mission ville være at sikre USA's rolle som den eneste supermagt i den post-sovjetiske verden, der ville have tilstrækkelig militær magt til at afskrække enhver nation eller gruppe af nationer fra at udfordre USA's forrang. Den 8. marts 1992 skrev New York Times: “[D]et er Pentagons hidtil klareste afvisning af kollektiv internationalisme, den strategi, der opstod efter Anden Verdenskrig, da de fem sejrmagter søgte at danne et FN, der kunne mægle i konflikter og overvåge voldsudbrud.”

Wolfowitz-doktrinen var den egentlige årsag til, at det løfte, som udenrigsminister James Baker ved tre forskellige lejligheder i februar 1990 gav Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide “en tomme mod øst”, ikke blev holdt. Wolfowitz-doktrinen, der var baseret på det angloamerikanske særlige forhold, var det grundlæggende aksiom for en hel række politikker der fulgte, begyndende med den såkaldte

“chokterapi” til de IMF-støttede liberale reformer i Rusland i 1990’erne, som i lyset af Ruslands rigdom på råstoffer og videnskabelige ekspertise udtrykkeligt havde til formål at eliminere en potentiel fremtidig konkurrent på verdensmarkedet, og som reducerede Ruslands industrielle kapacitet fra 1991-1994 til kun 30 %. Det var grundlaget for de forskellige interventionskrige i Irak, bombningerne mod Jugoslavien, krigene mod Afghanistan, Libyen og Syrien samt de fem NATO-ekspansioner mod øst.

Putins tale på sikkerhedskonferencen i München i 2007 var en dramatisk protest mod indførelsen af den unipolære verden, som i det væsentlige forblev lige så ubesvaret som de forskellige definitioner af “røde linjer” vedrørende Ruslands centrale sikkerhedsinteresser, indtil den seneste til USA og NATO, som Putin fremsatte den 17. december. Konflikten mellem påstanden om at opretholde en i det væsentlige unipolær verden og fremkomsten af en multipolær verden, som var det naturlige resultat af Kinas økonomiske fremgang, BRI’s tiltrækningskraft for over hundrede lande, det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina og senest mange lande, såsom Indien, Pakistan, Brasilien, Sydafrika og andre lande, der nægter at blive inddraget i den geopolitiske konfrontation mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne konflikt er kernen i den nuværende fare.

Det er forfærdeligt, at vi har en krig midt i Europa, men det var krigene i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien, Yemen osv. også, men de fandtes næsten ikke i nyhederne. Og var der nogen der troede, at det russiske militær kunne have draget andre konklusioner, da de så indførelsen af stadig hårdere sanktioner, gennemførelsen af diverse Rand-tænk tanksscenerier og koret af vestlige politikere om at “knuse” den russiske økonomi, “knuse” Putin, “knuse” det russiske system, den største atommagt på planeten? Og nu, efter at forhandlingerne mellem de russiske og ukrainske delegationer i Tyrkiet havde nået et første håbefuldt skridt, bruges billeder af krigens

grusomheder, uden blot et minut af princippet om uskyldsformodning indtil det modsatte er bevist, til at indføre yderligere sanktioner, udvisning af diplomater og en åbenlys trussel om at ruinere Rusland.

Politikken er åbent rettet mod et regimeskifte i et forsøg på at gøre ikke blot Putin, men også hele Rusland til en paria blandt nationerne i en ubestemt fremtid, udelukke landet fra FN's Sikkerhedsråd, ja, endog FN og G20, hvilket vil ødelægge disse institutioner. Det vil medføre en fuldstændig politisk og økonomisk afkobling mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne politik har allerede gjort og gør ødelæggende skade på den fysiske økonomi på verdensplan, de såkaldte forsyningskæder, og den bringer antallet af potentielle ofre for en global hungersnød op på 1 milliard mennesker, dvs. en ottendedel af hele menneskeheden! Der er allerede hungerprotester i mange lande i Mellemøsten, Afrika og Latinamerika! I mellemtiden truer inflationen i priserne på fødevarer, energi og råvarer med at halvere industriproduktionen i mange lande. Der truer massearbejdsløshed og et totalt sammenbrud i kaos.

Et nyt system er allerede ved at opstå, centreret omkring Kina og BRI, Rusland, Indien og andre. Der er mange nye strategiske tilpasninger på vej; SCO, BRICS, OIC, Kina-forbindelserne, de mange forbindelser mellem det globale syd. Men selv opfattelsen af en multipolær verden løser ikke problemet, fordi den stadig indebærer faren for en geopolitisk konfrontation: Vi har brug for en markant og pludselig ændring i den måde, vi organiserer vores anliggender på. Den må starte med en ærlig, entydig erkendelse af, at en fortsættelse af den nuværende politik risikerer en konflikt, hvor der ikke ville være nogen vinder. Derfor er der behov for en ny fredskonference i traditionen fra den Westfalske Fred.

Erkendelsen af at den eneste mulighed, der var tilbage, var at føre fredsforhandlinger, gik op for de stridende parter efter 150 års religionskrig i Europa, hvoraf Trediveårskrigen kun var kulminationen; da de indså, at ingen ville være tilbage i

live til at nyde sejren, hvis krigen fortsatte. I dag, hvor mange byer i en atomkrig ville være døde i løbet af få timer, ville resten af menneskeheden lide og sygne hen i en atomforurenede verden, indtil enten alt liv ophører, eller de få ulykkelige overlevende ville overveje, hvorfor menneskeheden ikke var i stand til at forhindre sin egen ødelæggelse.

Derfor må der straks indkaldes til en krisekonference i den Westfalske Freds ånd, hvor "For fredens skyld skal alle forbrydelser begået af den ene eller den anden side tilgives og glemmes", og "For fredens skyld skal al politik tage hensyn til den andens interesser".

Der må være en hensigt om at skabe en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerhedsinteresserne for hvert enkelt land på planeten. Der skal øjeblikkeligt indføres en våbenhvile. Og der skal skabes et nyt kreditsystem til erstatning for det bankerotte finansielle system, som er den egentlige årsag til krigsfaren. Det skal være baseret på principperne i det oprindelige Bretton Woods-system, som det var tiltænkt af FDR, men som på grund af hans tidlige død aldrig blev gennemført.

Disse principper, som Lyndon LaRouche skitserede i et "Udkast til aftalememorandum mellem USA og U.S.S.R.", der blev offentliggjort den 30. marts 1984, efter at Sovjetunionen havde afvist præsident Reagans tilbud om at samarbejde om at gøre atomvåben forældede ved hjælp af teknologiske midler, er stadig absolut gyldige i dag. I dette memorandum hedder det:

"Artikel 1: Generelle betingelser for fred

"Det politiske grundlag for varig fred må være: a) Den ubetingede suverænitet for hver enkelt og alle nationalstater, og b) Samarbejde mellem suveræne nationalstater med henblik på at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for alle og

enhver.

“Det mest afgørende træk ved den nuværende gennemførelse af en sådan politik for varig fred er en dybtgående ændring i de monetære, økonomiske og politiske relationer mellem de dominerende magter og de relativt underordnede nationer, der ofte klassificeres som “udviklingslande”. Medmindre de uretfærdigheder, der hænger tilbage i kølvandet på den moderne kolonialisme, gradvist afhjælpes, kan der ikke blive nogen varig fred på denne planet. For så vidt som USA og Sovjetunionen” – i dag Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina – “anerkender, at fremskridt i den produktive arbejdskraft på hele planeten er i deres og begges vitale strategiske interesser, er de to magter i denne grad og på denne måde bundet af en fælles interesse. Dette er kernen i den politiske og økonomiske politik, som er uundværlig for at fremme en varig fred mellem disse to magter.”

Forpligtelsen til at engagere sig i et globalt program til udryddelse af fattigdom, som det f.eks. er skitseret i Schiller Instituttets rapport “The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge” eller Kinas forslag om et samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet, USA’s Build Back Better-program og EU’s Global Gateway-program, kan blive det egentlige udviklingsmæssige grundlag for en global sikkerhedsarkitektur. Ukraine kan i stedet for at være kanonføde i en geopolitisk konfrontation udgøre en bro mellem Europa og de andre eurasiske nationer.

I lyset af den nuværende og den fremtidige fare for pandemier må der opbygges et moderne sundhedsvæsen i alle lande. I betragtning af den hungersnød, der truer 1 milliard mennesker på livet, og den forventede befolkningstilvækst skal regeringerne træffe hasteforanstaltninger for at fordoble verdens fødevarerproduktion for at sikre en sund kost for alle mennesker.

Folkeretten, som den udviklede sig på baggrund af den

Westfalske Fred og blev fastlagt i FN-pagten, skal genindføres uden begrænsninger. De fem principper for fredelig sameksistens skal være retningslinjerne for samarbejdet mellem alle nationer.

Den nuværende eksistentielle krise har vist, at menneskeheden har en fælles fremtid eller ingen, og at vi må sætte den fælles menneskeheds interesse før alle nationale interesser, og at alle nationale interesser fra nu af må være i samhørighed med hele menneskehedens interesse.

Det er et udtryk for vores menneskelige civilisations rigdom, at den har skabt forskellige kulturer. Vi må fremme dialogen mellem de bedste traditioner fra disse kulturer, de smukkeste frembringelser inden for videnskab og kunst, som et bevis på menneskets unikke kreativitet og på den måde skabe en ny renæssance, der vil indlede en ny æra for menneskeheden.

Vi vil erstatte had og fordomme mod andre kulturer, som kun eksisterer, hvis vi ikke kender dem, med en nænsom kærlighed til hele menneskeheden, fordi den er det mest værdifulde gode i det kendte univers.

Jacques Cheminade medvirker endnu engang på franske CGTN

Paris, 4. april 2022 (EIRNS)-Jacques Cheminade er leder af LaRouche-bevægelsen i Frankrig og tidligere præsidentkandidat.

Kinas CGTN Français har i disse dage vist særlig interesse for:

1) Jacques Cheminades syn på Ukraine-krigens indvirkning på forholdet mellem Europa, USA og NATO. Cheminade fremsatte i dag Schiller Instituttets opfordring til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

https://www.youtube.com/watch?v=Cy3yVB9_MZ4

2) Topmødet mellem EU og Kina den 1. april, hvor de europæiske neo-konservatives angreb på Kina blokerede den yderst nødvendige underskrift på investeringspolitikken mellem Kina og EU.

<https://www.youtube.com/watch?v=dWax3NyrVuQ>

Om topmødet mellem Kina og EU sagde Cheminade til CGTN Français: "Den første vigtige kendsgerning – under de nuværende vanskelige omstændigheder – er, at dette topmøde finder sted. Jeg tror ikke, at der vil blive indgået nye partnerskaber, men det er et signal, og der kan udveksles budskaber.

"Det er meget vigtigt, at det, som præsident Xi Jinping har foreslået, – at Global Development Initiative og den Nye Silkevej koordineres med den europæiske Global Gateway-strategi. Disse to ting kan danne en helhed.

"Resultatet heraf, skal udmønte i et meget vigtigt princip: Dette er ikke en politik for systemisk rivalisering, som det undertiden er blevet hævdet i Europa, men tværtimod en politik for udveksling og samarbejde, idet der tages hensyn til, at ca. 15 % af den kinesiske eksport går til Europa, og at Kina i den modsatte retning aftager 10 % af eksporten fra de 27 EU-lande.

"Jeg håber, at den investeringsaftale, der blev indgået i slutningen af 2020 på opfordring af Angela Merkel, som har insistet på den, kan etableres. Indtil videre er der ikke tale om en sådan mulighed, men det bør overvejes. Desuden bør der være samarbejde inden for atom-, rum- og luftfartsindustrien og især i forhold til den fødevarekrise,

der er ved at opstå i verden. Jeg mener, at der er basis for samarbejde inden for landbrug og fødevarer, som er meget vigtigt mellem Frankrig og Kina...

“Det er meget vigtigt at overveje, hvordan Europa og Kina, især Frankrig, kan spille en rolle som mæglere og inspiratorer til fordel for fred...

“Men der er mere. I Frankrig sendte stabschefen for de væbnede styrker et brev til general officererne, hvor han meget klart udtalte, at de sanktioner, som det internationale samfund har iværksat mod Rusland, naturligvis vil ramme den russiske økonomi, men også de vestlige økonomier og især Europa. I sin konklusion fortsatte han: “På mellemlang sigt vil en af konsekvenserne af denne krig utvivlsomt være en periode med omstrukturering af de internationale økonomiske forbindelser”. Her ser jeg en tilnærmelse til Lavrov og Wang Yi’s udtalelser. Dette moment vil være kortvarigt, men det er en mulighed, som vi skal gribe for gensidig udvikling på internationalt plan.”

Lyndon LaRouche: “Det afgørende på dette tidspunkt er ideer”

Den 30. marts (EIRNS) – Hvordan skal vi så organisere vores medborgere og andre nationers medborgere under forhold, hvor verden står over for den meget alvorlige mulighed for atomkrig; hvor vi allerede er på vej ned i en fysisk-økonomisk nedsmeltning, som ikke er set siden det 14. århundredes mørke tidsalder; og hvor de fleste af os er grebet af en pessimisme,

som dulmer deres bekymring for menneskeheden – og for dem selv?

Et godt udgangspunkt er at lytte til – eller i det mindste læse – de kloge ord af Lyndon LaRouche.”Vi er nået til et afgørende punkt. Hvad er alternativet til at læne sig tilbage og enten lade som om det ikke sker, eller blot beklage sig over det, der sker, og protestere voldsomt?

“Nu er menneskeheden anderledes end dyrene. Dyrene ville under disse forhold simpelthen blive forrykte. Men ... mennesker er ikke dyr. Mennesker er i stand til at erkende, og det karakteristiske ved historien er, at når menneskeheden bruger sin hjerne, sit sind, og udveksler begreber med andre, som definerer et alternativ til en umulig situation, vil menneskeheden vælge en {intention}, en styrende hensigt om handling, for at foretage en eller anden nyskabelse i institutionerne, for at forsøge at løse opgaven. Derfor er det vigtigste på dette tidspunkt {ideer}...

“Men det er ikke nok. Man skal også tilvejebringe et klart billede af det gennemførlige alternativ. Hvad gør vi i stedet?”

Det var Lyndon LaRouches ord til en konference på Schiller Instituttet den 4.-6. maj 2001 i Bad Schwalbach, Tyskland, om emnet “Winning the Ecumenical Battle for the Common Good” (At vinde den økumeniske kamp for det fælles bedste). LaRouches fulde tale ved denne lejlighed kan findes i {EIR} af 25. marts 2022, se link [bws_pd]

Disse ideer, denne hensigt og netop et sådant klart billede af det mulige alternativ, vil være i centrum for Schiller Instituttets kommende internationale konference den 9. april, om etablering af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer. Den netop udgivne “LaRouches planer for en ny international økonomisk arkitektur”, som nu er offentliggjort på Schiller Instituttets hjemmeside

<https://schillerinstitut.dk/si/2022/03/nu-er-det-tid-til-larouches-planer-for-en-ny-oekonomisk-arkitektur/>

er et vigtigt diskussionsdokument for deltagerne i denne konference – faktisk for alle regeringer og politiske ledere rundt om i verden, som hver især står over for eksistentielle beslutninger, der vil afgøre deres nationers og hele menneskehedens skæbne.

Som man kan læse nedenfor, er der i Eurasien allerede sket fremskridt i retning af den påkrævede politik, med den dybtgående strategiske koordinering mellem Rusland og Kina, det voksende potentiale for inddragelse af Indien og Kinas ledende rolle i løsningen af den afghanske krise. Som Lyndon LaRouche forklarede i samme tale fra 2001: “Det var det, der kom til udtryk, da Primakov var premierminister [i Rusland], om det triangulære samarbejde mellem Kina, Rusland og Indien, som vi i høj grad støttede og pressede på for. Dét er en levedygtig idé. Den skal have flere ben at gå på og et sind til at retlede den, i den forstand.”

Som LaRouche derefter understregede, “Vesteuropa må påtage sig en mission, og Centraleuropa må påtage sig en mission, om at deltage i denne udvikling af Eurasien.” Desuden “ville formålet være at få USA til at samarbejde med dette store foretagende ... og derefter se på Afrikas behov, for at skue menneskeheden i sin helhed.”

Denne overordnede strategiske orientering, som Lyndon LaRouche identificerede for 21 år siden, er fortsat vores mission i dag.

LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur.

Inkl. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine

Den 28. marts 2022 – Det følgende er en foreløbig udgave af et politisk forslag fra Schiller Instituttet, som blev udarbejdet og skrevet af en arbejdsgruppe fra Executive Intelligence Review, bestående af Claudio Celani, Richard Freeman, Paul Gallagher, Marcia Merry-Baker, Dennis Small og Karel Vereycken.

Resumé af handlingsplanen

Udviklingen i 2022 til dato har gjort det helt klart, at Lyndon LaRouches forudsigelser i det sidste halve århundrede om det uundgåelige sammenbrud af det finansielle system med flydende valutakurser efter Bretton Woods var rystende præcise. Verdensproduktionen af fysiske økonomiske basale varer er styrtdykket; hyperinflation af finansielle aggregater har udløst kraftigt stigende priser på forbrugs- og produktionsvarer, hvilket har gjort dem utilgængelige for en stor del af menneskeheden; handelskrig under dække af sanktioner er brudt ud på verdensplan; og pandemier af gamle og nye sygdomme har allerede direkte og indirekte kostet omkring 18 millioner mennesker livet. En global hungersnød er nært forestående.

De politiske ledere og massemedierne i Vesten giver patetisk Vladimir Putin skylden for alt dette – og mere til. Men den egentlige, underliggende årsag er det årtier lange fald i

menneskehedens "potentielle relative befolkningstæthed", som helhed – LaRouches metode til at måle et samfunds evne til at reproducere sig selv på et stadigt stigende niveau af velfærd, videnskab og klassisk kultur for en voksende befolkning – et sammenbrud, der er resultatet af den nedskæringspolitik, som City of London og Wall Street gennem et halvt århundrede har påtvunget os.

Den mekanisme, gennem hvilken denne politik i dag føres til sin "endelige afvikling", er en radikal afkobling af verdensøkonomien i to bittert modsætningsfyldte blokke – en militariseret NATO-dollarblok og Bælte- og Vejblokken – som begge er tiltænkt at blive kastet ud i et inferno af affolkning og krig, meget muligt inklusive termonuklear krig.

Det er særligt sigende og forfærdeligt, at de spirende Bælte- og Vejforbindelser via jernbane, der strakte sig fra Kina gennem Rusland og ind i Europa, er blevet næsten fuldstændig afbrudt af de igangværende sanktioner og krigen.

Det er nu også på tide, at Lyndon LaRouches programmatisk løsning på denne krise bliver helt og aldeles indlysende, og at der handles derefter, over hele jorden – mens der stadig er tid til at gøre det. I modsætning til Londons malthusianske afkobling af verdens fysiske økonomi, må verdens nationer i stedet kobles sammen igen omkring et program for økonomisk vækst og sikkerhed for alle og enhver, en ny international arkitektur for sikkerhed og udvikling.

Det væsentlige i denne programmatisk politik blev fastlagt af LaRouche i hans Fire Nye Love fra 2014, som er lige så gældende i dag, som da de blev udformet for otte år siden (se boks 1 nedenfor). Under de nuværende omstændigheder med den åbenlyse "totale krig", som det finansielle etablissement fører mod Rusland (og snart Kina), og som omfatter alle de væsentlige kendetegn ved strategisk tæppebombning af fjendtligt territorium, er det nødvendigt med en omgående handlingsplan, der er centreret omkring disse Fire Love:

1. Fysisk økonomi: Rusland har allerede vedtaget krigsøkonomiske foranstaltninger for at forsvare sin grundlæggende nationale kapacitet og garantere selvforsyning med de vigtigste økonomiske livsfornødenheder. Den "strategiske trekant" bestående af Rusland, Indien og Kina vil imidlertid være endnu mere effektiv til at opfylde de væsentlige fysisk-økonomiske behov hos deres fælles befolkning, som udgør 38% af verdens samlede befolkning, hvis de arbejder sammen. Denne RIC-kombination – som var den oprindelige kerne i det, der senere blev til BRICS-landene – producerer 43 % af verdens hvede, 23 % af naturgassen, 66 % af stålet og enorme mængder af råstoffer af afgørende betydning. De har også kapaciteter i verdensklasse inden for kerneenergi, jernbaner og andre infrastrukturer, rumforskning og andre avancerede teknologier (se tabel 1).

Tabel 1: RIC's fysiske økonomi, udvalgte parametre (kommer senere)

På trods af mangler i visse økonomiske sektorer (værktøjsmaskiner og andre kapitalgoder, lægemidler, fly osv.) er RIC'erne stærkt positioneret med hensyn til den fysiske økonomi til at etablere en "regional blok, der enten opererer uden for eller parallelt med det eksisterende IMF-system", som Lyndon LaRouche anbefalede for år tilbage. Alliancen mellem Kinas Bælte- og Vej-Initiativ (BRI) og den russisk ledede Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) er allerede en operationel hjørnesteen i et sådant foreslået nyt arrangement.

2. Fast valutakurssystem: Handel og produktive investeringer inden for en sådan blok vil finde sted ved at etablere et fast valutakursforhold mellem deres valutaer med et lille spænd for midlertidige udsving. Denne ordning vil udelukke enhver indtrængen af spekulative finansieringsstrømme i dollar eller relaterede finansielle bevægelser. Pariteterne mellem deres respektive valutaer vil således ikke længere have noget forhold til det spekulative system med flydende dollarkurser, men vil blive fastlagt direkte af aftaler mellem regeringer og

dermed ikke af det manipulerede spekulative "marked".

Der vil også blive forhandlet om en regional fælles valuta for at lette international handel, investeringer og afvikling af konti – med en guldunderstøttet renminbi som en fremtrædende løsningsmodel. Dette vil gøre det muligt at "forhandle en række langfristede sæt af beskyttende traktat-aftaler på lang sigt om kredit, told og handel mellem en række førende nationer", som LaRouche skrev i 2004 (se boks 2, vedlagt dette dokument).

3. Fuldstændig kapital- og valutakontrol og målrettet kredit:

Hvert af landene vil også etablere en fuldstændig beskyttet national valuta og et nationalt banksystem, hvilket kræver: fuldstændig kapital- og valutakontrol; en fast valutakurs i forhold til andre valutaer (som angivet i punkt 2); og udstedelse af målrettet, produktiv kredit med lav rente til prioriterede projekter. I Ruslands tilfælde ville en guldunderstøttet rubel (eller en ny "stærk rubel") opfylde disse krav på en eksemplarisk måde; guldunderstøttede valutaer kunne også indføres i Kina og Indien, og dette kunne udvides til den fælles valuta.

Tiden med høje renter for at tiltrække "carry-trade"-spekulative finansielle strømme fra udlandet vil blive bragt til et brat ophør. I et land i udviklingssektoren har en sådan streng adskillelse mellem den beskyttede, produktionsbaserede nationale valuta og den spekulative London-orienterede internationale dollar den samme funktion som Glass/Steagall-bankadskillelsen i USA. Dette er en forudsætning for at etablere en Hamiltonisk nationalbank til at organisere udstedelsen af nye, lavt forrentede, produktive kreditstrømme til højteknologiske sektorer i nationens fysiske økonomi – "et massivt supplement af langfristet kredit til kapitaldannelse med indledende vægt på kapitaldannelse i den grundlæggende økonomiske infrastruktur", med LaRouches ord.

4. RIC-plus: RIC-nationerne vil udgøre den grundlæggende kerne

i en ny international arkitektur, som vil være åben for alle nationer, der er villige til at deltage på grundlag af sådanne sunde fysisk-økonomiske principper. Der er næppe tvivl om, at de fleste nationer i udviklingssektoren vil finde denne nye arkitektur langt mere fordelagtig for deres egne behov, end den ødelæggelse som det bankerotte transatlantiske finanssystem nu pålægger dem, og de vil hurtigt orientere sig mod en sådan foranstaltning. En mulig umiddelbar udviklingsblok er Shanghai-samarbejdsorganisationen eller SCO (Kasakhstan, Kirgisistan, Pakistan, Tadsjikistan og Usbekistan, ud over Rusland, Indien og Kina), som nogle førende eksperter har anset for at være tilstrækkelig bred til at fungere som en mulighed for at iværksætte et nyt guldbaseret monetært system uden dollar, baseret på en traktat mellem de lande, der har taget initiativ til det.

Den massive eksport af kapitalgoder til udviklingslandene vil være af central betydning for RIC-blokkens produktive ekspansion. Store infrastrukturprojekter i disse lande vil også være en integreret del af den økonomiske genopretning i verden. Langfristede, lavtforrentede kreditter til sådanne aktiviteter vil blive udstedt i den nye fælles RIC-valuta, på samme måde som renminbi allerede anvendes af BRI i dag, blot i langt større omfang. Kreditter til avancerede teknologiske produktive økonomiske aktiviteter – til forskel fra spekulative aktiviteter – er ikke inflationære og tilbagebetales bekvemt gennem den produktivitetsforøgelse, som sådanne investeringer vil medføre.

5. USA og Europa skal tilslutte sig Bælte & Vej: Det vil være af særlig betydning at få såvel USA som de europæiske nationer med i dette nye sæt af internationale aftaler. Det amerikanske og europæiske folk og deres økonomier vil klare sig langt bedre i forbindelse med RIC og Bælte- og Vej-Initiativet, end under det afindustrialiserings- og affolkningsregime, som de nu står overfor under det nuværende bankerotte britisk styrede system. Lyndon LaRouche omtalte denne politik som en alliance

mellem fire magter (Rusland, Indien, Kina og USA), som alene ville have den nødvendige styrke til at gøre en ende på det Britiske Imperium en gang for alle. For at gøre dette kræver det udelukkende, at USA vender tilbage til sit forfatningsmæssige formål, herunder det amerikanske økonomiske system, som Alexander Hamilton var banebrydende for, og at suveræne nationer i Europa handler på samme måde.

6. Genopbyg Ukraine gennem øst-vestligt samarbejde: Det umiddelbare fokus for et sådant økonomisk samarbejde til gavn for alle vil være Ukraine. Det, der i dag er en blodig slagmark, ville blive en model for øst-vest-samarbejde. Den engang så magtfulde ukrainske økonomi – ødelagt af 20 års økonomisk liberalisme efter uafhængigheden; efterfulgt af endnu en forringelse efter det vestligt ledede Maidan-statskup i 2014; og nu hærget af krig – kan genopbygges og genoplives ved hjælp af fælles bestræbelser. Ukraine vil blive omdrejningspunktet for transit via Bælte & Vej fra Kina til hele Europa og genopbygge Ukraines engang så magtfulde videnskabelige, tunge industri- og landbrugssektorer til gavn for hele verden.

Ovennævnte seks foranstaltninger udgør ikke en langsigtet strategi, ej heller er de et forslag på mellemlang sigt. De er en kortsigtet handlingsplan, der er nødvendig for at standse den massive økonomiske ødelæggelse, der allerede er i gang, stoppe de geopolitiske drevne krige og skabe den nødvendige arkitektur for en fremskyndet vækst og udvikling af alle nationer.

Boks 1: LaRouches "Fire Nye Love"

Den 8. juni 2014 skrev Lyndon LaRouche et dokument med titlen "De fire nye Love til at redde USA nu! Ikke en mulighed: En omgående nødvendighed", som understregede følgende fire politiske krav:

1. Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven,

der blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal gennem en konkursbehandling.

2. En tilbagevenden til et system med et topstyret og grundigt defineret nationalt banksystem, som specificeret af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

3. Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe en højproduktiv udvikling i forbedringer af beskæftigelsen; med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

4. Vedtage et fusionsdrevet "lynprogram" for at fremme de fundamentale gennembrud inden for videnskab, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

LaRouche-planen fortsætter med følgende kapitler:

- 1. Sanktioner afkobler verdensøkonomien og fører den ud mod afgrunden**
- 2. Sanktioner fremskynder det transatlantiske finansielle sammenbrud**
- 3. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine**

En pdf af hele rapporten findes nedenunder.

Udkast til en plan for at genopbygge og udvikle Ukraine

Følgende er det sidste kapitel fra (Link:) LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur

Fred gennem udvikling er kodeordet for politikken for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og det skal anvendes umiddelbart i forbindelse med genopbygningen af et neutralt Ukraine efter krigen.

Selv om omfanget af ødelæggelserne som følge af den

igangværende krig er ukendt på nuværende tidspunkt, er det en kendsgerning, at Ukraines økonomi kan og bør genopbygges og omdannes til en førende videnskabelig-teknologisk avanceret økonomi som et knudepunkt mellem den østlige og vestlige del af Eurasien. Det kan hæve sin levestandard og sin arbejdsstyrkes kognitive og kreative evner, samtidig med at det afviser City of London-IMF's destruktive rådgivning, som har ført landet til tre årtiers økonomisk ødelæggelse. Det kan genopbygges ud af de murbrokker, som den nuværende krig efterlader i sit kølvand.

Ukraines iboende potentiale er stort. Landet har historisk set haft en kvalificeret og produktiv arbejdsstyrke med kvalifikationer i verdensklasse inden for en række områder. Det har et betydeligt industrielt bælte i regionen mellem og inklusive Dnipropetrovsk-regionen og Donetsk Folkerepublikken (tidligere Donetsk-regionen i Ukraine), som har produceret mere end en tredjedel af Ukraines samlede industrielle udbytte. (I denne undersøgelse betragter vi den omstridte Donetsk Folkerepublik [D.P.R.] og Luhansk Folkerepublik [L.P.R.], hvis nøjagtige status vil blive fastlagt ved fredsforhandlinger, og Ukraine som en del af den samordnede region, der skal udvikles). Ukraine har design- og maskinfabrikkerne Juzhmash og Juzhnoye, der er involveret i produktion af rumfartøjer, raketter og støbegods, og Antonov Aeronautics, der er specialiseret i fragtfly, som alle kunne udvides til at producere rumrelaterede køretøjer, men en del af dem kunne ombygges til at fremstille f.eks. laserværktøjsmaskiner.

Landet er udstyret med 20 % af jordens "sorte muld", der kan producere rigeligt med hvede, korn og mange andre landbrugsafgrøder, både til eget brug og til eksport til hele verden. Landets jernbanenet er gammelt og nogle steder nedslidt, men det kunne opgraderes til at omfatte elektrificerede højhastighedstog eller magnetiske svævebaner, idet man udnytter dets privilegerede centrale geografiske

beliggenhed til hurtigt at transportere varer og mennesker nord-syd og øst-vest gennem hjertet af Eurasien, et centralt led i Bælte- og Vej-Initiativet. Ukraine er faktisk det perfekte omdrejningspunkt for at erstatte det nuværende globale paradigme for økonomisk sammenbrud og krig, med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på princippet om fred gennem udvikling.

Tredive års ødelæggelse

Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 erklærede Ukraine sig uafhængigt den 24. august 1991, men dets "uafhængighed" blev kortvarig. Med det samme kom en sværm af økonomer fra IMF, Wall Street og City of London og gennemtvang en politik med privatisering, lukning af fabrikker, fyring af arbejdere osv. Økonomen Dr. Natalia Vitrenko, formand for Ukraines progressive socialistiske parti (PSPU), dissekerede resultaterne af denne destruktive politik på en konference den 13.-14. april 2013, hvis tale blev gengivet i EIR-magasinet den 3. maj 2013. Vitrenko berettede: "Hvor Medens Ukraine tidligere havde 16 store værktøjsmaskinfabrikker, som producerede 37.000 værktøjsmaskiner i 1990, er der nu kun tre tilbage, som knap nok er på benene; de producerer kun 40 værktøjsmaskiner om året."

Vitrenko bemærkede endvidere, at hvis man sammenligner niveauet i 2012 med 1990, så var Ukraines elproduktion efter 22 år faldet med 35 %, dets stålvalseproduktion var faldet med 57 %, og dets traktorproduktion var kollapsede med 94,3 %. I løbet af disse år med pengepolitisk "uafhængighed" mistede Ukraine 12 millioner arbejdspladser, og befolkningen blev gradvist fattigere.

Et vendepunkt i Ukraines historie indtraf i slutningen af 2013: Den ukrainske præsident Viktor Janukovitj besluttede den 21. november at undlade at underskrive en associeringsaftale om frihandel med EU, og han overvejede andre alternativer for Ukraines udvikling. Den 3.-6. december aflagde Janukovitj et

statsbesøg i Beijing. Her mødtes han med den kinesiske præsident Xi Jinping og forpligtede Ukraine til at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet, hvis oprettelse Xi havde annonceret blot tre måneder tidligere den 7. september i Kasakhstan. Den 5. december kommenterede det kinesiske udenrigsministerium mødet: "Ukraine har engang skabt vigtige forbindelser mellem de østlige og vestlige civilisationer, og ligger på den vej som den kontinentale bro over Eurasien skal passere. Ukraine er klar til at deltage i opbygningen af "Silkevejens Økonomiske Bælte". Den kinesiske part udtrykker tilfredshed med dette og er parat til at drøfte relevant samarbejde med den ukrainske side."

Kina og Ukraine underskrev en strategisk partnerskabsaftale, og Kina indvilligede i at investere 8 milliarder dollars i Ukraines økonomi, ifølge Ukraine Monitor fra 6. december 2013.

Samarbejde med Rusland var også på dagsordenen. Den daværende russiske vicepremierminister, Dmitrij Rogozin, havde etableret en arbejdsgruppe om russisk-ukrainsk industrisamarbejde, der involverede militær og fælles rumproduktion, som blev konsolideret med Rogozins rundrejse fra 1.-3. december til industriområdet i Dnepr-bugten, der kulminerede med et møde med Ukraines daværende premierminister Mykola Azarov.

Disse udviklingsperspektiver var mere, end det forfærdede britiske og amerikanske etablissement kunne tolerere, og de gik "live" med gamle kapaciteter i Ukraine, herunder Victoria Nuland, den daværende amerikanske viceskatssekretær for europæiske og eurasiske anliggender, og netværkene omkring tilhængere af den pro-nazistiske kollaboratør Stepan Bandera, som blev indsat for at optrappe vold og kaos for at vælte Janukovytsj-regeringen – hvilket det lykkedes dem at gøre den 24. februar 2014. Den på forhånd udvalgte Arsenij Jatsenjuk blev indsat som premierminister den 27. februar 2014 på Victoria Nulands opfordring for at genindføre City of London-IMF-politikken, der havde anstiftet så megen ødelæggelse og

lidelse i Ukraine i 21 år.

Mellem 2012 og 2019 faldt Ukraines samlede arbejdsstyrke med 3,96 mio. arbejdstagere eller med 18,6 %; arbejdsstyrken inden for landbruget faldt med 486.000 arbejdstagere (med 13,9 %); arbejdsstyrken inden for industrien faldt med 884.000 arbejdstagere (med 26,4 %); og arbejdsstyrken inden for fremstillingsindustrien (en del af industriarbejderne) faldt med 443.000 arbejdstagere (med 19,5 %).

I 1992 havde Ukraine en samlet befolkning på 51,9 mio. mennesker. I 2012 var den faldet til officielt 45,4 millioner, selv om økonomen Vitrenko oplyste, at det faktiske tal dengang var 39 millioner. I 2020 var det officielle befolkningstal 41,4 millioner, inklusive befolkningen i Donbas (men med Vitrenkos justering ville det være tættere på 35 millioner). Efter officielle standarder har Ukraine haft den største befolkningsnedgang af alle europæiske lande mellem 1992 og 2020, og alt dette skete før den russiske militæroperation i Ukraine den 24. februar 2022. Nu er der yderligere ca. 4 millioner ukrainere, som er emigreret til udlandet, og et ukendt antal, der er blevet internt fordrevet.

At vende processen, at genopbygge Ukraine

Ukraine kan tage nogle afgørende skridt som en del af en ny international økonomisk arkitektur, som præsenteret tidligere i dette dokument.

For det første bør Ukraine i første omgang lægge den største vægt på at genopbygge og udvikle sin produktive arbejdsstyrke. I en webcast den 7. december 2012 sagde økonomen Lyndon LaRouche følgende: "Vi har én befolkning på denne planet, og vi har brug for hvert eneste forbandede individ på denne planet: Vi har behov for dem! De har et formål med at eksistere, fordi de kan blive mere produktive, og når de bliver mere produktive, så bliver deres børn mere produktive og så fremdeles; menneskehedens evne til at håndtere disse

problemer øges.”

I løbet af det næste årti bør Ukraine sigte mod at få 10 millioner arbejdere tilbage i arbejdsstyrken, herunder 4 millioner flere industriarbejdere, og af dem bør der være en stigning på 2 millioner arbejdere i fremstillingsindustrien.

I 2019 havde Ukraine 118.935 fremstillingsvirksomheder, nogle med så få som fem ansatte. I dag er det utvivlsomt langt færre, men Ukraine bør sigte mod at øge dette med ca. 50.000 nye fremstillingsvirksomheder inden 2032 og udvide størrelsen og arbejdsstyrken i eksisterende fremstillingsvirksomheder. Den førende sektor i denne forbindelse bør være maskinværktøjsindustrien, og der bør bringes mestermekanikere fra Kina, Tyskland, Italien og Schweiz til at arbejde sammen med ukrainske værktøjsmaskineksperter for at uddanne en ny generation af værktøjsmaskinarbejdere.

Ukraine har en officiel ungdomsarbejdsløshedsprocent, der svinger mellem 15 % og 22 %, selv om den reelle arbejdsløshedsprocent angiveligt er meget højere. Ukraine bør oprette et civilt bevarelseskors efter samme model, som det USA's præsident Franklin Roosevelt oprettede i USA i marts 1933 for at ansætte og uddanne arbejdsløse unge. Det ukrainske kors bør fokusere på lægeligt og hospitalsmæssigt hjælpearbejde og endog støttefunktioner i forbindelse med opbygning af hospitaler og anden infrastruktur, sammen med uddannelseskurser, der gives om aftenen, som en del af et verdenssundhedssystem efter de retningslinjer, som Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche har foreslået.

For det andet skal Ukraine genopbygge mange af sine byer og genopbygge og modernisere sit industribælte. En betydelig del af områdets industri er koncentreret i to store regioner: Dnipropetrovsk-regionen i den sydøstlige del af landet og D.P.R. i den østlige del, som hver især havde frembragt omkring 17 % af Ukraines industriproduktion før krigen.

D.P.R. koncentrerer sig overvejende om stålproduktion, kemisk industri og kulminedrift. Det har også videnskabelige centre. Det er vigtigt, at Donetsk by og Mariupol udgør to ender af en enkelt industrikorridor med industrivirksomheder. I Mariupol ejer selskabet Metinvest, der kontrolleres af milliardøren Rinat Akhmetov, to store stålværker samt andre anlæg, der tilsammen angiveligt beskæftiger 40.000 mennesker. Den demokratiske Folkerepublik er blevet negativt påvirket af faldet i kulproduktionen. I 2013 producerede Ukraine 84 mio. tons kul. Sidste år var tallet nede på 29 mio. tons, hvilket er et brat fald på to tredjedele. En stor del af områdets miner er placeret i Donbas-regionen. Flere af D.P.R.'s kulminer er blevet oversvømmet af voldsomme regnskyl i de sidste par år og gjort ubrugelige, og centralregeringen i Kyiv har ikke gjort meget for at hjælpe. Dette har skadet Ukraines stålproduktion. De britiske royales hellige "Great Reset"-korstog mod kul skader Ukraine yderligere.

Dnipropetrovsk-regionen, der er et center for sværindustri, er kendetegnet ved mange anlæg, der producerer en bred vifte af industri- og kapitalgoder, herunder støbejern, valset metal, rør, maskiner, maskiner, mineudstyr, landbrugsudstyr, traktorer, sporvogne, køleskabe og fødevarerforarbejdning.

Flere store mineselskaber er beliggende i Kryvyi Rih, den længste by i Europa, som ligger i Dnipro-regionen. ArcelorMittal, den største stålproducent i Ukraine med en årlig produktion på mellem 4 og 6 millioner tons, er beliggende i Kryvyi Rih. Juzhmash og Juzanoye, to store statsejede virksomheder, som var kernen i Sovjetunionens forsvars- og rumfartsproduktion, ligger også i Dnipro-regionen.

I disse to industricentre, som tilsammen producerede mere end en tredjedel af Ukraines industriproduktion, er en del af fabriksudstyret nedslidt – nogle stammer fra den midterste del af Sovjettiden – og en del af infrastrukturen er utilstrækkelig. Deres opretholdelse vil kræve betydelige

kapitalinvesteringer i teknologisk opgradering og modernisering af kapitalgoder og anlæg samt opførelse af mange nye fabrikker. Dette bør være en fælles indsats i form af en Marshallplan-lignende indsats fra industrinationerne i Vest og Øst, ikke ulig det der var nødvendigt for at hjælpe med at genopbygge Tyskland efter Anden Verdenskrig.

For det tredje, jernbaner. Den vedlagte figur med titlen "Railroad and Road Corridors Across Eurasia", som først blev vist i Schiller Instituttets rapport "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge", bind II, viser Ukraines fysiske centrale placering i forhold til World Land-Bridge. I øjeblikket går 80-90 % af den godstrafik, der transporteres fra Asien til Europa, gennem jernbanelinjerne i den nordlige korridor, som går gennem Rusland, og som er blevet bragt næsten til standsning på grund af sanktioneerne.

[[Indsæt MAP på s. 108 i SI specialrapport]]

En del af Ukraines jernbanenet er forældet og har et stort behov for genoplivning. Halvdelen af dets 21.640 kilometer (13.447 miles) er elektrificeret, men det kan ikke håndtere højhastighedstrafik undtagen på nogle få strækninger. I 2021 underskrev Krzaliznytsia, de ukrainske jernbaner, imidlertid en aftale med det italienske jernbaneselskab Ferrovie dello Stato Italiane om at gennemføre en forundersøgelse af muligheden for at indføre højhastighedstogtrafik i Ukraine. Centralt i forslaget er opførelsen af en højhastighedsjernbanelinje fra Odessa til Kyiv til Lviv, en afstand på 790 km (489 miles). Denne højhastighedsrute skal udvides til at forbinde det vestlige Ukraine (hvor Kyiv og Odessa ligger) med Dnipro og D.P.R. i øst. Systemet omfatter passagertransport, men det bør udvides til også at befordre gods. Kineserne, der er verdens førende aktør inden for jernbanebyggeri, er også interesseret i at bygge højhastighedstog i Ukraine.

En jernbanelinje med højhastighedstog til transport af

passagerer og gods gennem Ukraine ville kræve ca. 10.000 km nye strækninger (6.200 miles).

For det fjerde har Ukraine en meget fremtrædende og kompetent rumfartsindustri, som er forankret i det Kyiv-baserede Antonov Aeronautics og virksomhederne Juzhmash og Juzhnoye. Både Juzhmash og Juzhnoye har hovedkvarter i den sydøstlige ukrainske by Dnipro i Dnipropetrovsk-regionen, der er døbt "Rocket City" efter sin rumindustri. I sovjettiden fungerede Dnipro som et af de vigtigste centre for rum-, atom- og militærindustrien og spillede en afgørende rolle i udviklingen og fremstillingen af ballistiske missiler til U.S.S.R. Et af de kraftigste interkontinentale ballistiske missiler (ICBM'er), der blev anvendt under Den kolde Krig, var R-36, som senere blev et forbillede for Tsyklon-familien af løfteraketter. Både R-36 og Tsyklon blev designet af Juzhnoye og fremstillet af Juzhmash.

Vejen ud af den militære produktion var rumfartsindustrien. Begge virksomheder blev rygraden i landets rumindustri og byggede over 100 løfteraketter om året. I Vesten fik de opmærksomhed for at designe og fremstille de første trin til Antares-raketten, som opsendte Northrop Grumman Cygnus-lastbilen til den internationale rumstation. Og Juzhnoye fremstiller også motorer til Europas Vega-raketter.

Ud over rumfartøjer og raketter fremstiller Juzhmash også landingsgear, støbegods, smedegods, traktorer, værktøj og industriprodukter. Disse virksomheder og andre af Ukraines forsknings- og produktionsfaciliteter råder over gigantiske hangarer og komplekse testsystemer, der repræsenterer investeringer i milliarder af dollars.

Antonov Aeronautics fremstiller især tunge militære og kommercielle transportkøretøjer samt passagerfly og er også førende på verdensplan inden for lufttransport af rumkomponenter og fragtrelaterede satellittransporter. I 2016 blev det lagt ind i det nyoprettede Ukrainian Aircraft

Corporation.

Juzmash, Juzhnoye og Antonov beskæftiger tilsammen 40.000 medarbejdere, hvoraf mange er ingeniører, rumforskere osv. De og deres komplekse enheder, udgør en ægte perle, ikke kun for rumforskning, men for deres bredere kapacitet, hvoraf en del kunne producere nye produkter såsom laserværktøjsmaskiner og mange andre avancerede maskiner, som Ukraine og andre nationer vil få brug for.

For det femte er Ukraines rige sorte muld en velsignelse for menneskeheden. Ukraine er en af verdens største korneksportører og eksporterer ifølge USA's landbrugsministeriums prognose fra marts 2022, for perioden 2021/22, 20 mio. tons hvede, 27 mio. tons majs og 6 mio. tons byg. Landet er verdens største producent af solsikkefrø og en af verdens syv største producenter af kartofler, tørrede ærter, gulerødder, agurker, græskar, kål, raps, sukkerroer osv. Med de rette internationale ordninger kunne det brødføde en del af Afrika.

For det sjette kræver alle disse projekter en enorm mængde støtte. Den økonomiske politik i Ukraine, der er dikteret af IMF, London og Wall Street, må ophæves fuldstændigt og omgående. Den har medført ødelæggelse, plyndring, sult og sygdom for det ukrainske folk fra 1991 til i dag.

Kreditbehovet for det ovenfor beskrevne program for Ukraines genopbygning vil med lethed beløbe sig til mellem en halv og en billion dollars. Det kan ikke opnås gennem IMF-City of Londons spekulative globale monetære kasino-system. Ukraine bør anvende Glass/Steagall-loven for at sætte sit finansielle system under øjeblikkelig konkursreorganisering og oprette en Hamiltonisk nationalbank som erstatning for centralbanken for at udstede de nødvendige mængder af målrettede kreditter til den produktive del af økonomien.

Alle disse foranstaltninger vil blive gennemført, som vi

skitserede i det indledende afsnit af dette dokument, inden for rammerne af et nyt globalt kreditsystem, som sammen med Bælte- og Vej-Initiativet vil skabe en revolution i global udvikling.

The following excerpt is taken from Lyndon LaRouche's January 12, 2004 essay, "On the Subject of Tariffs and Trade."

Now, the world's present, floating-exchange-rate monetary-financial system is hopelessly bankrupt. It must be placed into governments-controlled receivership for necessary forms of administration and reorganization. Virtually none of the leading banking institutions of western Europe and the Americas (among other cases) are not implicitly bankrupt presently. Therefore, the first, most immediate objective of intervention by sovereign governments must be stability of the normal functions of society; the second, short- to medium-term objective, must be an increase in productive employment to levels sufficient to bring current accounts of nations into balance; the third objective must be the negotiation of a nested array of long-term sets of protectionist treaty-agreements on credit, tariffs, and trade among a set of leading nations. The latter agreements should range from one to two generations: corresponding to capital cycles of from twenty-five to fifty years.

The possibility of a recovery from the condition presently bequeathed to us by the combination of the floating-exchange-rate IMF system and the wildly aberrant behavior of central banking systems of nations, depends upon a massive supplement of long-term credit for capital formation, with initial emphasis on capital formation in basic economic infrastructure. To sustain such a program of expansion over two generations, as we must, requires a system in which fundamental borrowing costs must be no higher than between 1-2% simple-interest rates. This can be achieved only under conditions defined by a fixed-exchange-rate monetary-financial system. Therefore, this means a 'gold reserve system,' but not

a revival of a British-style (or looney Ezra Pound's) 'honest money' sort of gold standard system. This also means a system of long-term trade and tariff agreements among nations, to an effect consistent with such goals as long-term growth of capital formation.

Download (PDF, Unknown)

Kina fremmer paradigme for udvikling i Centralasien; NATO-blok beordrer yderligere sanktioner og mere krig

Den 24. marts 2021 (EIRNS) – Tidligt i dag i Kabul aflagde Kinas udenrigsminister, Wang Yi, et overraskende besøg for at mødes med Taliban-regeringsledere og diskutere Bælte- og Vej-Initiativet, navnlig forbindelsen mellem Afghanistan og CPEC (China Pakistan Economic Corridor). I næste uge vil Beijing være vært for Afghanistan og dets nabolande på et tredje regionalt møde om fremme af mulighederne for at skabe forbindelser, med henblik på stabilitet i Afghanistan og udvikling i hele Centralasien. Det indebærer en økonomisk aktivitet til gensidig fordel for alle nationer, hvilket er det princip, der nu er et desperat behov for på verdensplan.

I modsætning hertil mødtes adskillige af statslederne fra de store vestlige nationer i dag personligt i Bruxelles på en række af tre hastemøder – NATO med 30 nationer, landene i G7 og EU med 27 nationer – og fremkom udelukkende med tilsagn om mere oprustning i Østeuropa, flere beskyldninger mod Rusland,

trusler mod Kina om at afstå fra at alliere sig med Rusland samt vrangforestillinger om den europæiske økonomi og verdensøkonomien.

“Hvad foregår der i deres hoveder?” var reaktionen fra Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, i dag, da hun indledte den ugentlige webcast. Hun henviste specifikt til den farligste af alle de vrangforestillinger, der indgik i dagens mislykkede krisemøder, nemlig at en atomkrig nu er på dagsordenen som en mulig “eventualitet” ifølge topledere i Vesten.

At stoppe dette og gøre plads til en ny verdensarkitektur for sikkerhed og udvikling er fokus for Schiller Instituttets internationale konference den 9. april, ligeledes en global underskriftsindsamling.

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/for_a_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

Selv uden atomeksploderinger er der risiko for, at vi vil blive ramt af hungersnød i verden, hvis vi lader de fremprovokerede stridigheder og det økonomiske sammenbrud udvikle sig til mere kaos og lidelse. Allerede før pandemien manglede mere end 800 millioner mennesker i 2019 tilstrækkelig ernæring, og 125 millioner af dem var i ekstreme sultfaser. Siden da, med hyperinflationen og nu konsekvenserne af den fremprovokerede Ukraine-krise og sanktioner, er fødevarekrisen og forstyrrelser i landbruget blevet forværret til den realistiske udsigt til en milliard mennesker, der lider af mangel på fødevarer, og 400 millioner i ekstrem nød.

Denne katastrofe er udelukkende en menneskeskabt katastrofe, og mange nationer er parate til at sætte sig op imod den

afpresning og tyrannisering, som tvang dem til at følge de aksiomer, der i første omgang forårsagede det økonomiske sammenbrud. Hvem ønsker at lade sit folk sulte for "friheden" i NATO's "regelbaserede" verdensorden?

I dag fandt der en afstemning sted i FN's Generalforsamling om støtte til humanitær bistand i Ukraine, men især om at fordømme Rusland. Endnu en gang, som det skete den 2. marts i en afstemning i FN's Generalforsamling, undlod et betydeligt antal nationer at stemme – 38 denne gang (35 den 2. marts) – i stedet for at indordne sig under det globale NATO's kommandoer.

Den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov sagde i går i en tale til Moskvas Center for internationalt Diplomati, hvor han kommenterede de hidtil usete sanktioner mod Rusland og NATO's deployering: "Det handler om at fjerne forhindringen i form af Rusland på vejen til opbygningen af en unipolær verden.... Det handler ikke om Ukraine, det handler om en verdensorden, hvor USA ønsker at være den eneste suveræne og dominerende..."

Mobilisér for Schiller Instituttets underskriftsindsamling og konference for at skabe en ny verdensorden for fred og udvikling for alle.

NATO og EU er ved at "selv-sanktionere" et økonomisk

sammenbrud

Den 21. marts (EIRNS)-Støttet af mange tusinder verden over, vil Schiller Instituttets opfordring til en konference for at designe en ny strategisk og økonomisk udviklingsarkitektur mod denne krise, sætte instituttet i stand til at organisere en international konference den 9. april på det fornødne niveau. Den alvorlige krise, åbner for første gang i årtier, øjnene hos mange mennesker i verden for principperne i Lyndon LaRouches "Fire økonomiske love" og hans design for et nyt Bretton Woods-kreditsystem; det er den eneste vej tilbage til varig fred gennem økonomisk udvikling af alle nationer.

NATO-landenes uhørte monstrøse økonomiske sanktioner og finansielle konfiskationer, tvinger forsættigt verden mod to blokke; medierne i de nævnte lande, fremstiller Rusland som værende økonomisk, permanent tilintetgjort, uden at Kina og Indien er i stand til at hjælpe det tilstrækkeligt. De hævder, at de eurasiske udviklingskorridorer i Bælte- og Vej-Initiativet er blevet undermineret.

Men det voksende antal tænkende mennesker, der har lært eller fulgt Lyndon LaRouches økonomiske principper, ved, at denne fjernelse fra dollar-euro-finansieringen kan katalysere et nyt kreditsystem baseret på guldreserver. Det vil, hvis det opstår, være centreret i disse eurasiske magter, men åbent for USA og Europa, ligesom Bælte- og Vej udviklingsprojekterne har været det. Det kunne anvende disse magters store produktive kræfter, som NATO-landene nu forsøger at " afskærme" og ødelægge med sanktioner, til at lede et globalt økonomisk opsving. Fra denne frygtelige krig kunne der komme en fred, der er rodfæstet i de fremtidige fordele, som denne kredit- og valuta aftale, der vil bringe alle nationer økonomisk udvikling. Dette er formålet med Schiller Instituttets underskriftindsamling og konference.

En artikel fra i dag i "Markets Insider's Oil & Commodities

News", rapporterer at den russiske olieeksport er faldet med ca. 1 mio. tønder pr. dag siden slutningen af februar, på grund af et større fald i eksporten til Europa på ca. 1,5 mio. tønder pr. dag. Det betyder, at omkring en tredjedel af den europæiske import fra Rusland er stoppet; situationen med Europas naturgas import er tilsvarende. "Oil & Commodities News" citerer en "ledende råvarestrateg" fra Morgan Stanley for, at selv om olieeksport fra Rusland formelt set ikke er omfattet af NATO-landenes økonomiske krigssanktioner, så "selv-sanktionerer" et stort antal europæiske virksomheder og afstår fra at købe olie eller naturgas fra Rusland – da USA har udstedt et forbud mod det.

Denne ekspert forudser, at prisen pr. tønde olie vil forblive på 120 \$ "eller den kan øges" i 12-18 måneder. Knap en måned med olie, gas, metaller, gødning og fødevarer, der er steget i pris, oven i den galopperende inflation, der var i gang forinden, har været tilstrækkeligt til at sænke transporten, presse landbrugets udbytter ned, udløse strejker, trække al likviditet ud af råvaremarkederne og udløse mangelsituationer af alle slags. Bloomberg News bragte overskriften den 18. marts: "Verdens største råvaremarkeder er begyndt at bryde sammen".

Der findes endda en makaber Wall Street-eufemisme for denne dybe sparepolitik: "ødelæggelse af efterspørgsel". Men det er millioner af menneskers arbejdsliv i Europa, USA og mange udviklingslande, der bliver ødelagt.

Et typisk eksempel: Det Internationale Energiagentur (IEA) udsendte et skøn den 18. marts, at olie markederne ville falde med 3 millioner tønder pr. dag i 2022, efter at de allerede har reduceret deres produktion med 9 millioner tønder pr. dag i de sidste to år. Men sammen med denne vurdering kom IEA's liste over anbefalede nedskæringer i bilkørsel, opvarmning, flyvning, fortæring osv., som angiveligt kunne "spare" lige præcis 3 millioner tønder pr. dag året rundt, overvejende i USA og Europa. Denne dybe nedskæring – "selv-sanktionering" –

er netop det, der hele tiden var hensigten med den grønne New Deal. Wall Street og City of Londons Great Reset /store nulstilling – har altid anset det for nødvendigt at “knuse” modstandernationerne Rusland og Kina for at gennemtvinge denne nedskæringspolitik.

Det utilsigtede resultat kan blive, at de store eurasiske nationer, uanset de er blevet sat tilbage af krigen og NATO-landenes altomfattende finansielle krigsførelse, bliver enige om et nyt penge- og kreditsystem og restitueres markant – mens de transatlantiske nationers økonomier kollapser i hyperinflation og et finansielt krak, samtidig med at deres militærbudgetter vokser i vejret!

At undgå dette, er ligeledes opgaven for Schiller Instituttets unikke internationale andragende og dets kommende konference, som anviser en ny strategisk og økonomisk arkitektur til gavn for alle nationers strategiske interesser og økonomiske udvikling.

Indsat billede: Pexels

Kan City of London og Wall Street vinde den økonomiske verdenskrig, som de har startet?

Den 16. marts (EIRNS)-Lyndon LaRouche udtalte engang: Mine fjender kan ikke besejre mig, fordi jeg aldrig holder op med at kæmpe. Det er tilrådeligt at overveje spørgsmålet i

ovenstående overskrift ud fra dette centrale synspunkt.

I løbet af de sidste 24-48 timer forsøgte briterne at optrappe deres verdenskrig på både den økonomiske og den militære front. Den 16. marts var dagen, hvor en rentebetaling på 117 millioner dollars, på udenlandsk ejede russiske statsobligationer forfaldt – den første af disse betalinger, siden USA og NATO indførte ekstreme sanktioner mod Rusland, herunder tyveri (“indefrysning”) af omkring 300 milliarder dollars i russiske aktiver i amerikanske banker. Den russiske regering beordrede med al rimelighed, at rentebetalingen skulle ske i rubler, hvilket betød, at bolden nu lå hos USA for at frigøre nogle af de stjalne penge, så disse rubler kunne konverteres til dollars og andre hårde valutaer. I sidste ende blev disse aktiver ikke frigivet, og der indledes nu en 30-dages frist, hvorefter Rusland formodentlig vil blive erklæret i formel betalingsstandsning. Formålet hermed er at garantere, – som den blodtørstige London Guardian meddelte, – at “et fuldstændigt sammenbrud er næsten uundgåeligt” i Rusland.

Men det er ikke alle i det britiske etablissement, der er helt så fortrøstningsfulde med hensyn til deres fremgangsmåde. Nogle er bekymrede for, at deres krig mod Rusland kan forårsage et sammenbrud af hele det transatlantiske finanssystem. Andre blandt dem ser håndskriften på væggen mere klart, og de forstår, at dette sammenbrud er uundgåeligt, men de er desperate ved udsigten til, at deres system vil kollapse, inden Rusland og Kina kan blive tvunget til underkastelse og overgivelse. Financial Times advarede sine læsere: “Gør dig ingen illusioner. Russerne vil ikke være de eneste, der kommer til at blive ramt af de russiske sanktioner. Verden bør huske Lehman, og forberede sig på et globalt finansielt og økonomisk chok.”

R.T. rapporterede også, at de brændte jords sanktioner allerede var ved at forstyrre de vigtige Bælte- og- Vej jernbaneruter mellem Kina og Europa – et centralt britisk mål

– men at dette også har en uoprettelig effekt på selve Vesten og kan udløse “et jordskælv som aldrig før oplevet”, hvorefter “den globale udveksling af varer og tjenesteydelser aldrig vil blive den samme igen”.

På den politisk-militære front talte Ukraines præsident Volodymyr Zelensky til en fælles samling i den amerikanske Kongres – efter at have gjort det tilsvarende med det britiske Underhus den 8. marts og det canadiske Parlament den 15. marts – og han gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at få USA til at kaste sig hovedkulds ud i en direkte konfrontation med Rusland. Zelensky sagde, at han helst ønskede, at Ukraine fik lov til at blive medlem af NATO (og dermed blive beskyttet af NATO's artikel 5-klausul), men i mangel heraf, opfordrede han til oprettelsen af “en alliance af ansvarlige lande, der vil have styrke og evne til straks at stoppe konflikter og yde al nødvendig bistand inden for 24 timer” – med andre ord, NATO uden NATO. Han anmodede også USA om, at oprette en flyveforbudszone over Ukraine – “det ville udgøre en krigshandling mod Rusland”, advarede EU's øverste general, Claudio Graziano – men hvis det ikke lykkedes, krævede han en stor stigning i avanceret militær bistand fra Vesten.

Kort efter at Zelensky havde afsluttet sin tale, gav præsident Biden tilsagn om at forpligte sig, ved at annoncere en ny hjælpepakke på 800 millioner dollars til Ukraine.

Efterhånden som farerne eskalerer på alle fronter, hæves flere og flere stemmer rundt om i verden i et forsøg på at stoppe dommedagsuret, før det slår midnat. Mange er velmenende og indsigtsfulde og er med til at mobilisere politiske kræfter til denne opgave. Men ingen af dem tager fat på den underliggende årsag til krisen – sammenbruddet af hele det transatlantiske system – og slet ikke på en programmæssig økonomisk-politisk løsning. Det er en kendsgerning, at fred kun kan opnås ved en gennemgribende omstrukturering af det globale økonomiske system, og det er ligeledes en kendsgerning, at det omfattende værk, som Lyndon LaRouche har udarbejdet om dette

emne, er den eneste tilgængelige løsning.

Alle disse stemmer og tusindvis af andre, bør tilslutte sig Schiller Instituttets opfordring til en konference om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på LaRouches fire love for varig økonomisk overlevelse.

Udvalgt billede: Karolina Grabowska, Pexels

EAEU-Kina drøfter finansielt- økonomisk alternativ til dollar-regimet

Den 15. marts 2022 (EIRNS) – En videokonference fandt sted den 11. marts med deltagere fra Den eurasiske økonomiske Union (EAEU) og Kina om et projekt for et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem, der omfatter en ny valuta og andre forhold. Dette blev aftalt af deltagerne i den økonomiske dialog “Ny fase af det valutamæssige, finansielle og økonomiske samarbejde mellem Den eurasiske økonomiske Union og Folkerepublikken Kina. Globale forandringer: Udfordringer og løsninger”. Dette meddeles af korrespondenten fra erhvervsinformationscentret Kapital.kz med henvisning til EAEU’s pressetjeneste. “I betragtning af de fælles udfordringer og risici, der er forbundet med den globale økonomiske afmatning og restriktive foranstaltninger mod EAEU-staterne og Kina, bør vores lande intensivere det praktiske samarbejde, både på baggrund af regelmæssige ekspertdialoger og inden for fælles foranstaltninger og projekter”, sagde EAEU’s minister for integration og makroøkonomi, Sergei Glazyev.

Wang Wen, dekan for RDCY's finansielle institut, understregede, at EAEU-landenes og Kinas holdninger til mange spørgsmål på den globale udviklingsdagsorden ligger tæt på hinanden, og udtrykte støtte til intensiveringen af den eurasiske-kinesiske dialog. Som følge af drøftelserne blev det besluttet at fremme projektet om et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. Det forventes, at det vil blive baseret på en ny international valuta, som vil blive beregnet som et indeks af de deltagende landes nationale valutaer og råvarepriser. Det første udkast vil blive fremlagt til drøftelse inden udgangen af marts. Dialogdeltagerne overvejede også de mere konkrete aspekter af samarbejdet mellem EAEU og Kina inden for energi og informationsteknologi, handel med råvarer samt foranstaltninger for at tilpasse landene det eksterne økonomiske pres.

Der er kommet forskellige beretninger i medierne om konferencen den 11. marts, bl.a. fra Sputnik Kasakhstan og Zakon.kz om de aktive drøftelser mellem repræsentanter for Kina og Den eurasiske økonomiske Union om udformning af et udkast til et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. <https://lenta.ru/news/2022/03/14/ruschina/>

Udvalgt billede: Claudia Seidenstick

**Videokonference på
treårsdagen for Lyndon
LaRouches død:**

Hvorfor verden har brug for LaRouches opdagelsesmetode, Lørdag den 12. februar kl. 20

Lyndon LaRouches revolutionære ideer om fysisk økonomi, ideen om de nødvendige konstante opjusteringer af den verdensøkonomiske platform, er baseret på den universelle nødvendighed af kreative opdagelser. Man kan nærme sig denne idé ved at se på LaRouches arbejde med at fremme idéerne fra især tre videnskabsmænd: Leibniz, Bernard Riemann og Vladimir Vernadskij. Anvendelserne af LaRouches arbejde blev til idéen om udviklingskorridoren i 1980'erne, og er det aktive program, der nu er kendt som "Operation Ibn Sina", som i høj grad er en del af Schiller Instituttets Komité for Modsætningers Sammenfald.

Blandt talerne vil være Harley Schlanger og medlemmer af LaRouche-organisationen.

(Komitéen blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche, den tidligere amerikanske chefmilitærlæge i USA Joycelyn Elders, da COVID-pandemien brød ud, og der var behov for et moderne globalt sundhedssystem. Denne omfattende platform kræver, at der skabes 1,5 milliarder produktive arbejdspladser for at skaffe vand, elektricitet og anden infrastruktur til at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på planeten.)

Rusland og Kina udsender en

fælles erklæring om en "ny æra" for udvikling

Den 4. februar (EIRNS)- I anledning af åbningen af de XXIV (24) olympiske vinterlege i Kina i dag, deltog præsident Xi Jinping og præsident Vladimir Putin i åbningsceremonien, afholdt omfattende drøftelser, offentliggjorde 15 økonomiske og politiske aftaler og udsendte en "fælles erklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om de internationale forbindelser, der går ind i en ny æra og den globale, bæredygtige udvikling". Læs dokumentet her.

Det 16 sider lange dokument indledes med en vurdering af verdenssituationen – kriser og potentialer – og fortsætter derefter med en gennemgang af fire områder af strategisk betydning med specifikke oplysninger. Erklæringen er en opfordring til lederskab, til at handle for menneskeheden, ikke en opfordring til at "tage parti" i dødsensfarlige geopolitiske spil. Det er først og fremmest baseret på et engagement i økonomisk fremgang, som grundlag for sikkerhed.

Det sted, hvor der er et akut behov for en øjeblikkelig, koordineret indsats fra verdens side, er Afghanistan. Dødstallet stiger time for time blandt børnene på grund af underernæring, kulde og sygdom, som alt sammen kan forebygges. Den 2. februar gjorde den afghanske ambassadør i Indien, Farid Mamunzay, opmærksom på, at mange nationer har "vendt Afghanistan ryggen" på et tidspunkt, hvor behovet er så desperat. Derudover fremhævede han Indien med stor anerkendelse, for at have sendt seks tons medicin og andre forsyninger og nye midler, samt for den indiske donation af hvide, som vil blive transporteret med lastbiler gennem Pakistan til Afghanistan fra den 10. til 12. februar. Hele 50.000 tons skulle blive leveret inden for en måned. Der kommer andre individuelle donationer ind, men der mangler udbygning og mobilisering.

Desuden er der et grundlæggende krav til USA og Europa om at

frigøre den afghanske regerings 9,5 milliarder dollars i midler,- som de uretmæssigt har indefrosset,- så landet kan fungere. I går blev der i det amerikanske Repræsentanternes Hus, stillet et ændringsforslag om dette emne, men det blev ikke vedtaget. Som Schiller Instituttet tweetede på det tidspunkt, hvor ændringsforslaget blev behandlet: "Gør ikke med Afghanistan, hvad det Britiske Imperium gjorde med irerne, idet det lod dem sulte eller emigrere! BREAKING: Progressive [i Kongressen] vil fremtvinge afstemning om Bidens politik, om vilkårligt at udsulte Afghanistan til døde. MEN: Repræsentanternes Hus stemte det ned! Skam jer!"

I Kina-Rusland-dokumentets indledende afsnit noteres det – uden at nævne navne – at der er nationer og personer, der "anvender ensidige fremgangsmåder til at løse internationale problemer og griber til magt; de griber ind i andre stater interne anliggender, krænker deres rettigheder og interesser og fremkalder modsætninger, forskelle og konfrontationer, hvilket hæmmer menneskehedens udvikling og fremskridt..."

Det første af de fire områder, der drøftes indgående i erklæringen, er, at "demokrati er en universel menneskelig værdi og ikke et privilegium for et begrænset antal stater..." Det er forkert, at "visse stater" forsøger at påtvinge "deres egne 'demokratiske standarder' på andre lande" og handler for at "etablere blokke", der går imod ægte demokrati.

For det andet er "udvikling den vigtigste drivkraft, for at sikre nationernes velstand" og dermed sikkerhed. "Det er afgørende at styrke partnerskab forbindelserne" for at fremme udviklingen. Kina og Rusland forpligter sig til yderligere samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet og EAEU (Eurasisk Økonomisk Union). Rusland vil deltage i "gruppen af venner af det globale udviklingssamarbejde (foreslået af Kina) under FN's ledelse".

For det tredje indeholder det længste afsnit, som omhandler "alvorlige internationale sikkerhedsudfordringer", den

eftertrykkelige erklæring, at "De to parter (den betegnelse, der i erklæringen anvendes for Rusland og Kina) er imod, yderligere udvidelse af NATO og opfordrer den Nordatlantiske Alliance, til at opgive sine ideologiserende koldkrigs tilgange...". Desuden: "Den kinesiske side har sympati for, og støtter de forslag, som Den Russiske Føderation har fremsat, om at skabe langsigtede, juridisk bindende sikkerhedsgarantier i Europa." De to parter "er også imod dannelsen af lukkede blokstrukturer og modsatrettede lejre i Asien-Stillehavsområdet ..." Og: "Den russiske side bekræfter på ny sin støtte til princippet om ét Kina, og stadfæster, at Taiwan er en uomstødelig del af Kina, og er imod enhver form for uafhængighed af Taiwan."

Det fjerde afsnit identificerer FN som havende en "central koordinerende rolle i internationale anliggender" og opfordrer til samarbejde, ikke konfrontation mellem verdensmagterne. G20, BRICS, APEC, ASEAN og WTO (der skal "reformerer") diskuteres indgående. De to parter "går ind for en udvidet anvendelse af SCO's regionale struktur for antiterrorisme ". Den nylige "fælles erklæring fra lederne af de fem atomvåben stater om forebyggelse af atomkrig og undgåelse af våbenkapløb" bekræftes, og der drøftes skridt til nedtrapning af atomvåben og risici.

Dette er kun udvalgte punkter i den fælles erklæring, men betydningen er tydelig. Dette er et velkomment initiativ, der sætter den farlige geopolitik, der er i spil i forbindelse med Ukraine, i skarp kontrast til USA's, UK's og NATO's planer og deres fordærvede, forsætlige passivitet, som dræber mennesker i Afghanistan.

Schiller Instituttets rolle, som en aktiv platform, for at få sandheden frem og fremme dialogen om de nødvendige politikker er afgørende. En international konference er planlagt til senere i denne måned.

Fornemmelsen af, hvad der kan gøres, var indeholdt i en

erklæring, som blev udsendt i dag af senator kandidaten for New York, Diane Sare, på førstedagen af gademøder den 5. februar i New York City og flere dusin andre byer rundt om i landet, for at protestere mod krigshandlingerne fra Washington/UK/NATO. Sare skrev: "Lyndon LaRouches enke og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, har fremlagt et alternativ til denne vej mod udslettelse, og omdrejningspunktet er det afghanske folks skæbne, som i øjeblikket er dømt til en pinefuld død af sult og sygdom, på grund af sanktioner og USA's og de europæiske bankers beslutning om, at indefryse deres midler i kølvandet på USA's pludselige exit. Lige nu sulter over 7 millioner børn, hvoraf en million er tæt på at dø.

"USA, Rusland og Kina kunne i fællesskab stå i spidsen for en indsats, der involverer de omkringliggende nationer, ikke blot for at levere den desperat, fornødne humanitære bistand, men også for at opbygge et fuldt funktionsdygtigt, moderne sundhedssystem i dette krigshærgede land. Dette ville kræve en ny infrastruktur til at levere vand og elektricitet, samt moderne transportsystemer. Taliban skal naturligvis være i centrum for forhandlingerne, men de har allerede indledt forhandlinger med mange af disse nationer og har intet at vinde ved at lade deres folk lide.

"Dette initiativ, som Zepp-LaRouche kalder "Operation Ibn Sina (Avicenna)", efter den geniale islamiske lærde og læge, der blev født i denne region for over 1200 år siden, er en mulighed for at opbygge tillid mellem stormagterne, der nu er faretruende tæt på krig, og samtidig forhindre den forestående sultedød for så mange som 23 millioner mennesker.

Ved at tilslutte sig "Operation Ibn Sina", kan USA afværge en atomkrig og redde millioner af menneskers liv i Afghanistan. Der er et presserende behov for handling nu. Som digtere har forstået bedre end politikere, dikterer den universelle lov, at disse sultende børns skæbne sandsynligvis bliver din egen, hurtigere end du måske kan forestille dig."

Afghanistan og et samarbejde for udvikling former diskussionen ved Det østlige økonomiske Forum i Vladivostok

4. september (EIRNS) – Med den presserende opgave at organisere en løsning på Afghanistan-krisen i tankerne hos de fleste deltagere, sluttede det årlige, Østlige økonomiske Forum i Vladivostok (EEF) i dag, efter tre dage med præsentationer og diskussioner, der hovedsageligt handlede om at bringe fred og stabilitet til regionen. Ironisk nok var det Talibans talsmand, Zabihullah Mujahid, der udtrykte den nødvendige tilgang klarest i et interview med dagbladet La República:

”Kina er vores vigtigste partner og repræsenterer for os en grundlæggende og ekstraordinær mulighed, fordi de er beredte på at investere i og genopbygge vores land. Vi har stor respekt for projektet Ét Bælte, Én Vej, som vil tjene til at genoplive den gamle Silkevej. Derudover er vi rige på kobberminer, som, takket være kineserne, kan blive aktive igen og moderniseret. Kina repræsenterer vores pas til hele verdens markeder.”

Den russiske præsident, Vladimir Putin, som var vært ved EEF, spillede en førende rolle i at lede diskussionen i Vladivostok. Angående Afghanistan, sagde Putin, ifølge TASS,

følgende: "Realiteten er, at Taliban-bevægelsen (forbudt i Rusland – TASS) nu kontrollerer næsten hele Afghanistan. Så, vi må lade virkeligheden vise os vejen". Han sagde, at landets opløsning er den hovedsaglige trussel for Moskva: "Rusland er ikke interesseret i et disintegreret Afghanistan. Hvis dette sker, ville der ikke være nogen at snakke med". Han tilføjede, at den afghanske situation "er en katastrofe, fordi amerikanerne, som er et meget pragmatisk folk, brugte mere end 1,5 billioner dollars på denne kampagne, og hvad er resultatet? Og hvis vi betragter antallet af folk, efterladt i Afghanistan, som plejede at arbejde for den fælles vestlige verden, USA og deres allierede, så vil det være klart, at det også er en humanitær katastrofe... Hvad Afghanistan angår, siger de: 'Vi tog derhen og begik en masse fejltagelser'. Men denne proces fortsætter i mange andre lande. Hvad er sanktioner? De er en fortsættelse af den samme politik, som tilsigter at gennemtvinge deres standarder". Putin tilføjede, at han håbede på, at de vestlige lande "vil erkende at det at handle som tidligere er en fejlagtig politik".

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, understregede ligeså, i udtalelser fra i dag, at Afghanistan-krisen har fremhævet det faktum, at hele det neoliberale paradigme er dødt, og at det må erstattes af en ny orden for fred gennem udvikling. Hvis tiden med vedvarende krige i sandhed skal komme til en ende, som Præsident Biden har lovet, så skal alle sanktioner – som blot er et redskab for regimeskift mod nationer – omgående ophæves, herunder de dræbende Caesar-sanktioner, som rammer Syrien. Europa og USA må i stedet deltage, med Kina og andre Bælte- og Vejnationer, i den presserende opgave at genopbygge Afghanistan, begyndende med de kritiske sundhedsforanstaltninger og fødevarerforsyninger nødvendige for at undgå en truende hungersnød i landet.

Billede: Mikhail Tereshchenko, Eastern Economic Forum, TASS

Trump erklærer, at han vil mødes med præsidenterne Xi og Putin; mange farer i mellemtiden

Den 13. maj (EIRNS) – I dag sagde præsident Donald Trump: “Jeg skal mødes med præsident Xi. Jeg skal også mødes med præsident Putin.” Idet han antydede, at denne anledning vil være G20-mødet i juni i Japan, fremsatte Trump denne kategoriske bekendtgørelse på en pressekonference i eftermiddags med sin gæst, den ungarske premierminister Viktor Orbán, hvor Trump blev mødt af voldsomme spørgsmål fra journalisterne, overvejende fokuseret på den anspændte situation omkring de amerikanske toldtariffer med Kina og konfrontationen med Iran.

I takt med Trumps meddelelse er statssekretær Mike Pompeo nu på vej til Sochi, hvor han er udsendt for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i morgen, og det forventes også at han mødes direkte med præsident Vladimir Putin. I Sochi i dag mødtes Lavrov også med den kinesiske udenrigsminister Wang Yi. Deres forhandlinger vedrørte ikke kun forberedelserne til præsident Xi Jinpings besøg den 6.-8. juni i Skt. Petersburg i forbindelse med det Internationale Økonomiske Forum, men også hvorledes den Eurasiske Økonomiske Union yderligere kan integreres med Bælte- og Vejinitiativet, i hvad det russiske udenrigsministerium i dag betegnede som “opbygningen af et Større eurasiske Partnerskab.”

Dette tempo i stormagtsdiplomati er yderst velkomment, da de

mange farer nu truer med at eksplodere i forfærdelige kriser. Hvad der kræves er det højeste niveau af samarbejde, for at begynde at løse de påtrængende problemer. I forbindelse med Pompeos besøg i Sochi, vil spørgsmålet om at standse truslen om atomkrig stå øverst på listen, ifølge russerne. Viceudenrigsminister Sergej Ryabkov sagde, at der fokuseres på bilaterale drøftelser for en forlængelse af START-traktaten, som udløber i 2021. I Trumps telefonsamtale med Putin tidligere på måneden sagde Trump, at han ønsker en atomvåben-kontrolaftale, der vil "fjerne noget af den enorme ildkraft, vi har lige nu."

Dette tankeniveau er også vigtigt for handelsforbindelserne mellem USA og Kina. Den sande fælles interesse for disse to magter indebærer en genopretning af de handelsmæssige forbindelser mellem dem selv og med de andre nationer, i form af fælles interesser, økonomiske mål, der spænder fra fælles rummissioner, til fælles jordiske opgaver – især missionen om at modernisere infrastrukturen og den produktive platform i Nord- og Mellemerika. Med andre ord ånden fra den Nye Silkevej i aktion.

Men i øjeblikket er Præsident Trump meget optaget af "matematikken" i toldtariffer og penge. Han lovpriste i Det hvide Hus i eftermiddags, hvordan told på Kina er godt for USA, efter at kontoret for USA's handelsrepræsentant i dag udsendte flere oplysninger om tidspunkter og satser for den nyligt annoncerede amerikanske told mod Kina, og Kina har også annonceret nye takster på 60 milliarder \$ på importerede varer fra USA (omkring 5.000 produkter), som varierer i priser fra 5% til 25%. Trump sagde: "Jeg kan godt lide vores position ... vi modtager milliarder af dollars". Han sagde: "Vi handler meget mindre med Kina, end de gør med os..." Han fortalte hvordan en lille del af toldindtægterne – måske 15 milliarder \$ – vil gå til USA's landmænd, indtil tingene er løst.

Heldigvis er døren åben for diplomatiet til at ændre denne fremgangsmåde. Selv om der ikke er nogen nøjagtig tidsplan, er

den amerikanske handelsrepræsentant, Robert Lighthizer, inviteret til Beijing, ifølge Larry Kudlow, Trumps direktør for det Nationale Økonomiske Råd, der talte i aftes på Fox News Sunday. Omstændighederne råber på Lyndon LaRouches visdom, som sagde, at man altid skulle gå til værks fra det højeste standpunkt. Pas på de geopolitiske fælder. Det der kan være det afgørende element i at fremme potentialet for det globale diplomati lige nu, er udgivelsen i denne uge af en masseomdeling af et LaRouchePAC mindeskrift om Lyndon LaRouche. I dagens udgivelse hedder det:

“LaRouchePAC har netop udgivet 10.000 eksemplarer af en 64-siders brochure, ‘Restoring the Soul of America: The Exoneration of Lyndon LaRouche’, til omdeling i hele USA. Fordelingen af denne brochure i trykt form og elektronisk format er hovedfronten i kampen for at gennemføre en dybtgående ændring i USA og af verdenspolitikken, ikke blot for at rette op på en historisk fejltagelse, men for at gå ind i fremtiden på et dybt forankret fodfæste af kulturelt og videnskabeligt fremskridt, baseret på en lidenskab for sandhed, skønhed og retfærdighed.

Sergei Lavrov: Eurasisk integration er Ruslands prioriterede udenrigspolitik

29. maj, 2017 – Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov holdt velkomsttalen til den Første Kongres i De Eurasiske Folks Forsamling, hvor han understregede, at Ruslands udenrigspolitiske toprioritet er at udvikle eurasisk

udvikling, især mellem Rusland og Kina, samt udenrigspolitiske relationer i den Eurasiske Økonomiske Union, ifølge TASS, den 28. maj.

»Præsident Vladimir Putins initiativ for at organisere et stort, eurasisk partnerskab har områdets velfærd og voksende, bæredygtige udvikling til formål«, sagde Lavrov. »Vi ser i dette en god anledning til at organisere et nyt, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet.« Han sagde, at »de kinesiske venner har aktivt støttet denne idé«, og at medlemmerne af Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer (ASEAN) også har vist interesse for det.

Faktisk blev præsident Putins forslag om et stort, eurasisk partnerskab specifikt nævnt af den kinesiske udenrigsminister Wang Yi under dennes besøg i Moskva i sidste uge, som en central idé, der fuldt ud støttes af Kina. Wang rapporterede også, at specifikke aftaler mellem de to lande i denne henseende vil blive underskrevet, når den kinesiske præsident Xi Jinping besøger Rusland i juli måned.

Foto: Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi (venstre) og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov (højre) holdt en fælles pressekonference i Udenrigsministeriets gæstehus i Moskva, den 26. maj, 2017.